

Medi Ambient
**L'acció humana malmet
els rius de Catalunya**
A FONS PÀGINES 1 a 3

Marina Subirats i Martori
**"Cal desmuntar la
masculinitat tradicional"**
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N192

14 de juliol de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Medi Ambient posa una canonada que destrossa un paratge natural

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Grups ecologistes denuncien l'Agència Catalana de l'Aigua a la fiscalia de delictes mediambientals per la comissió de prop de 30 irregularitats en el pla

Dos camps de blat de moro transgènic de l'empresa Syngenta són sabotejats per sorpresa la matinada del dia 12 de juliol

Segadors antitransgènics a l'Empordà

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La multinacional biotecnològica LSyngenta va veure, el dilluns 12 de

juliol, com desenes d'activistes contràries a la implantació de l'agricultura amb organismes modificats genèticament destruïen els seus

campes de blat de moro ubicats al municipi de Torroella de Montgrí. Fa sis anys, es va fer una acció similar al municipi de Gimènells.

DAVID DATZIRA

José Montilla abandona la marxa rodejat de guardaespalles

La manifestació independentista més gran de la història renega dels polítics

ESTIRANT DEL DIL · PÀGINES 2 i 3

Sud-àfrica torna a la 'caça' de la immigració

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Després del mundial, l'odi cap a les persones que han arri-

bat a Sud-àfrica d'altres països africans ha revifat. El país podria reviure la caça a la immigració d'altres èpoques.

'Sang a les drassanes' de Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

L'editorial A Contra Vent reedita el llibre *Sang a les Dras-*

sanes, on el periodista Francesc Madrid plasma els baixos fons de la Barcelona dels anys 20 i 30 del segle xx.

, estirant del fil

CATALUNYA · MILERS DE PERSONES BOICOTEGEN LA CAPÇALERA INSTITUCIONAL, ENCAPÇALADA PELS TRES PRESIDENTS DEL PAÍS

El 10-J clama contra la classe política i esdevé una marxa independentista històrica

En el moment d'accedir i abandonar la protesta, Montilla i d'altres capitosts institucionals reben insults i empentes i han de fugir rodejats de guardaespalles per refugiar-se a una seu del govern

DAVID DATZIRA

L'escapada de Montilla a vista d'ocell. Tres instantànies preses des d'un edifici del passeig de Gràcia on es veu el president de la Generalitat com fuig de la manifestació enmig d'empentes i insults

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Un milió i mig de manifestants, segons Òmnium Cultural; un milió cent-mil manifestants, segons la Guàrdia Urbana, i entre 62.000 i 75.000 manifestants segons Lynce, que és una empresa que mesura aglomeracions i que usa l'agència EFE per les seves informacions. El ball de xifres habitual que caracteritza l'endemà d'una manifestació també ha estat present a l'hora de valorar la manifestació històrica que, convocada per Òmnium Cultural i secundada per més d'un miler d'entitats, va recórrer els carrers de l'Eixample barceloní el dia 10 de juliol. La convocatòria era a les sis de la tarda, però ben bé des de les cinc, gran part del passeig de Gràcia ja es trobava ple de gom a gom. A la manifestació, hi havia gent d'arreu del territori. 900 autobusos, trens plens a vessar, cues per entrar a Barcelona i aglomeracions. Al passeig de Gràcia, no hi cabia una agulla, excepte a la capçalera, on el servei d'ordre de la manifestació, assumit per CCOO i UGT, vetllava -no sense feina- perquè la senyera gegantina i la pancarta de la capçalera es poguessin veure bé. A les sis en punt, van arribar els presidents de la Generalitat i del Parlament acompanyats dels seus predecessors i es van situar davant la pancarta d'Òmnium, que van dur els líders de les principals formacions polítiques, sindicals i patronals i rere la qual es van situar tots els membres del govern de la Generalitat o d'altres institucions vingudes a Catalunya per donar suport a la manifestació. Ales-

hores, els delegats sindicals de la capçalera van fer fora la premsa a empentes i, llavors, els polítics van poder alçar la pancarta i la senyera. Normalitat institucional a cop d'empenta sindical. La normalitat, però, al contrari del que ha aparegut als mitjans de comunicació, no va ser una tònica al llarg de la manifestació. En primer lloc, perquè la manifestació no va poder començar a caminar pel seu propi peu fins a les 18:23 de la tarda, ja que Reagrupament (la formació de l'exconseller de Governació amb ERC, Joan Carretero) i altres grups es van col·locar al davant, cosa que va cridar moltes altres manifestants, que no van pujar fins a la confluència amb la Diagonal. La capçalera va prosseguir amb certa solemnitat, tot i que a mesura que avançava en direcció a la Gran Via el contingut de la marxa va fer un gir de 360 graus.

Independència omnipresent

Si bé la manifestació havia estat assumida per les institucions autonòmiques en defensa de l'Estatut aprovat pel Parlament català i retallat pel Tribunal Constitucional espanyol, la convocatòria va esdevenir una manifestació independentista i de crítica contra la classe política. Així ho van evidenciar els crits aclaparadors i majoritaris proferits al llarg de la manifestació d'"i-inde-independència" (entonats fins i tot per les bases de Convergència i Unió) i el gran nombre de banderes estelades. I també lemes com "Boti, boti, boti: espanyol qui no voti" o "Fora, fora, fora, la bandera espanyola", que entonaven gran part de les manifestants quan en veien alguna *estanquera* penjada

d'un balcó. Una altra característica de la marxa van ser els crits contra la classe política. Des de "botiflers" a "traïdors", passant per "ineptes". Aquests són alguns dels qualificatius que moltes de les persones que es van manifestar van etzibar als líders institucionals, així com crits de "No hi ha collons". La majoria d'insults, això sí, van anar a parar contra el president de la Generalitat, José Montilla. Segons ha pogut saber aquest setmanari, el to elevat de les crítiques contra la classe política va fer que Montilla decidís desconvocar la ma-

nifestació, una decisió que va ser secundada per la resta de la classe política, que va cantar l'himne d'*Els Segadors* abans de plegar les pancartes i la gran senyera, just abans d'arribar a la confluència amb la Gran Via. Va ser aleshores quan Montilla va abandonar la manifestació, escortat per més de dues dotzenes d'agents de Mossos d'Esquadra vestits de paisà, i va ser increpat i perseguit per més d'un centenar de manifestants fins al Departament de Justícia. Pel camí, es van produir empentes amb la premsa i fins i tot un intent d'agressió per

part d'un grup de manifestants. Després d'aquest incident i de l'abandonament dels polítics de la manifestació, la pancarta d'Òmnium Cultural -duta per artistes, periodistes i personalitats acadèmiques- va prendre el relleu i va conduir la manifestació -tot i que gran part de la multitud ja es trobava al davant- fins a la plaça Tetuan, on es va entonar el cant d'*Els Segadors*. A la cua, sobre una bastida del passeig de Gràcia, un grup de joves amb caputxes va cremar una bandera espanyola, enmig del nerviosisme de la policia de paisà.

> I ara què?

I ara què? Aquesta és la pregunta que es va fer tothom després de la manifestació del 10 de juliol. Moltes respostes que podem englobar en dos grans grups en funció de la relació que ha de mantenir a partir d'ara Catalunya amb l'Estat espanyol. En primer lloc, la resposta autonomista. És la resposta del PSC -amb el "cal refer el pacte estatutari" de Montilla o el "cal refer els ponts trencats amb Espanya" del conseller Joaquim Nadal- i d'Iniciativa i Esquerra Unida i Alternativa, que aposten per la reforma del Tribunal Constitucional espanyol i per "forçar, amb la unitat de les forces catalanes, el govern espanyol perquè compleixi l'Estatut", segons va declarar a la manifestació Jordi Miralles. Tanmateix, ambdues formacions s'estan apropant a postures federalistes. En segon lloc, trobem les postures que

proposen un distanciament de l'Estat espanyol. Dins d'aquest grup, trobem la formació CiU, que va afirmar -en boca d'Artur Mas- que "cal avançar cap al dret de decidir" i clama contra el PSC, en una clara maniobra electoral per anar junts a Madrid amb ERC, que té la mirada posada a les eleccions. Uns comicis que creu que seran "constituents" i dels quals espera "sortir reforçada vers els autonomistes", ja que donaran pas a una "transició a la independència" durant la qual la formació promet "convocar un referèndum per la independència". Al marge de les forces polítiques parlamentàries, cal destacar la veu d'associacions culturals com Òmnium Cultural o partits amb presència a molts consistoris catalans com la CUP. Òmnium Cultural, a través de Lluís Llach, va apostar per "trobar mecanismes d'acció popular

i acció política per aconseguir la independència". Segons l'entitat cultural, la classe política "ha d'escoltar la veu d'un poble que demana independència". Pel que fa a la CUP i, per extensió, a l'Esquerra Independentista -i per veu del cantant de Brams Titot, en aquest cas- senyalen que "l'Espanya plural és impossible, ja que la sentència ha demostrat que només existeix la *grande y libre*". En aquest sentit, van valorar la manifestació com "el funeral del procés autonòmic" i com un pas "molt important" que n'acompanya d'altres, com el procés de consultes en el "procés emancipador dels Països Catalans". Sobre els camins que cal seguir a partir d'ara, Titot va senyalar que "els camins, els definirà la societat civil" i que "cal ajuntar veus per una única sortida possible: la independència".

> Després de la manifestació de Barcelona del dia 10 de juliol, els partits polítics que integren el Parlament de Catalunya han votat contra la Iniciativa Legislativa Popular que proposava la celebració d'un referèndum vinculant sobre la independència de Catalunya, una consulta que s'hauria d'haver organitzat durant la propera legislatura. Els representants polítics, d'aquesta manera, no han escoltat el clam favorable a la independència que es va poder veure i escoltar pels carrers de Barcelona, amb un passeig de Gràcia i una Gran Via plenes a vessar.

, estirant del fil

ALBERT SALAMÉ

DAVID DATZIRA

JINSU

> Un clam contra l'opressió política

La manifestació del 10 de juliol va ser convocada per cridar contra la sentència del TC, però va esdevenir una marxa independentista on les assistents van denunciar que la classe política només mira pels seus interessos i no pels de la població. Una de les pancartes més representatives que recollia aquestes idees és la que deia: "Venim a enfrontar-nos contra l'enemic del poble; a reptar al dèspota; a envestir el cacic; a escopir-los a la cara, si és precís. Venim a dir als cavernícoles de tota nissaga que la seva dominació ha acabat per la ferma voluntat dels homes lliures!". Una altra pancarta resava: "Governants, sou covards i mesells i heu deseparat el poble". D'altres, van presentar Catalunya com una nació oprimida i van demanar la plena sobirania: "Catalunya, el nou Estat d'Europa". XAVI MARTÍ

BARCELONA • JA FA UNA DÈCADA QUE EL COL·LECTIU CONTRASTANT HA IDEAT MÈTODES FIABLES DE RECOMPTE DE MANIFESTANTS

La marxa aplega al voltant de 450.000 persones

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Es va tractar d'una protesta massiva, històrica i tots els qualificatius que hi vulguem emprar, però en cap cas es va arribar al milió de manifestants. Aquesta xifra no es va assolir a la protesta del dissabte ni s'ha assolit mai a cap manifestació celebrada a Barcelona. El recompte de persones als esdeveniments massius sempre és fruit de controvèrsia, però ja fa uns anys que s'han ideat mètodes de comptabilitat que són força fiables i que demostren que, en superfícies com la del passeig de Gràcia, no hi caben un milió de persones. El col·lectiu Contrastant va ser el pioner en aquesta tasca durant la dècada passada. La marxa més gran que van me-

surar va ser la manifestació contra la guerra de l'Iraq celebrada a Barcelona el 15 de febrer de l'any 2003. Tot i reconèixer que van quedar desbordats pel nombre d'assistents, van mesurar la superfície de l'àrea del recorregut de la protesta i la seva densitat a diversos trams i van concloure que, com a referència, s'havia de partir de la xifra de 340.000 manifestants globals i que en cap cas no es podien ubicar més de 200.000 persones al passeig de Gràcia. Aquella xifra va deixar milers de persones fora del recompte, ja que les línies 1, 3 i 5 del metro van quedar col·lapsades i molta gent es va manifestar des dels seus barris fins al centre sense trepitjar el trajecte oficial de la marxa. La xifra aproximada global de manifestants, en tot cas, no va superar les 500.000. En el cas de la

protesta sobiranista del 10 de juny, ens trobem amb unes dimensions similars, però amb peculiaritats diferenciades. Les línies de metro principals no van quedar col·lapsades, però, en canvi, algunes estacions de RENFE i FGC provinents del Vallès, el Maresme i el Garraf sí que van viure una sobreesaturació. Cal afegir-hi els prop de 900 autocars que van transportar més de 50.000 persones de tots els racons dels Països Catalans. La densitat de manifestants al passeig de Gràcia era molt elevada, però es podia caminar sense aglomeracions per la Rambla de Catalunya i el carrer Pau Claris. En canvi, als trams dels carrers perpendiculars al passeig de Gràcia (Aragó, Mallorca, València, Provença, Diputació, Consell de Cent, Diagonal) i als Jardins de Gràcia hi havia

diversos milers de persones esperant per incorporar-se a la marxa. El tram de la Gran Via fins a la plaça Tetuan va ser ocupat totalment abans que la cua comencés a caminar. La suma de tots aquests trams ens dona una superfície útil aproximada d'uns 225.000 metres quadrats. La densitat oscil·lava entre quatre manifestants per metre quadrat a Aragó amb Gran Via i 0,5 manifestants en alguns trams de la Gran Via. Al llarg de tot el traçat, la mitjana no arribava a dues manifestants per metre quadrat. Tot i això, sempre s'ha de calcular a l'alça perquè hi ha un flux constant de manifestants que surten i entren, o que només es manifesten durant uns minuts. Això ens donaria una xifra aproximada que voltaria les 450.000 persones. Per tenir referències que ens ubi-

quin en el valor històric d'aquesta dada, cal apuntar que cap protesta contra atemptats d'ETA mai no ha assolit ni la meitat d'aquesta xifra. Fins i tot les grans marxes que es van fer a Madrid contra l'avortament, que segons l'organització van reunir dos milions de persones, en realitat, van ocupar una superfície i una densitat molt menor a la de la manifestació del dissabte a Barcelona. Hauríem de remuntar-nos fins a la cerimònia d'enterrament de l'aiatol·là Khomeyni de l'any 1989 a l'Iran per trobar una concentració humana superior al milió de persones. En aquell cas, el govern va xifrar l'assistència en setze milions de persones. Les grans xifres referents als esdeveniments de masses que veiem publicades reiteradament als diaris només són propaganda.

, impressions

Pau Urenya · Professor de Filosofia
opinio@setmanaridirecta.info

El contracte social

“Europa, com a preu pel seu salvament, ha de reescriure el seu contracte social, que des de la postguerra ha estat generós amb treballadors i jubilats”, *The Washington Post*.

De totes les coses que he llegit els darrers dies esta és, sense cap mena de dubte, la sentència que més clar m'ha deixat el panorama del que estem vivint i, sobretot, del que viurem en el futur. Quina perspectiva històrica, la del *Washington Post*! Quanta sinceritat! Quanta veritat en una sola línia! L'única manera d'eixir de la crisi és el desballestament de l'estat del benestar. S'ha acabat el bròquil, xiquets. Ara toca acabar de privatitzar serveis públics, baixar els sous als funcionaris o eliminar plantilla directament, com ha anunciat Merkel, rebaixar pensions, allargar l'edat de jubilació i, sobretot i per damunt de tot, abaratir i facilitar l'acomiadament. I un llarg etcètera que no acabarà en dècades, com diu Cameron. En definitiva, més explotació per menys diners, per menys drets, per menys serveis.

I és que ja ho diu el diari nord-americà, els empresaris, banquers i especuladors havien estat massa generosos amb treballadors i jubilats. Quanta generositat! Pagar 1.000 euros per 40 o 45 hores de treball, permetre que es pugui pagar un lloguer o hipoteca amb un sou i mig. I a sobre, ens han concedit el privilegi de tenir escoles públiques i sanitàries i, fins i tot, la increïble jubilació, que és l'hòstia *consagrada*, cobrar sense treballar! Per no parlar de cobrar l'atur, les baixes... Mira que han patit estos empresaris i banquers que tot ho han fet per donar-nos feina i riquesa! Quanta generositat! I que poc agraïts nosaltres, en comptes de treballar i

GISELA BOMBILA

callar, demanem més i més... I que a ningú se li ocorria pensar que les generoses han estat les treballadores i treballadors donant 8 o 9 hores cada dia per produir beneficis a l'amo a canvi d'un sou, per favor!

Però jo sempre m'he fet la mateixa pregunta: com és que han estat tant generosos? Com és que, amb la recerca del màxim benefici, van permetre que els sous pujaren i els drets s'establiren poc a poc? No tracte de fer cap anàlisi econòmica

rigorosa, però em pareix que van ser dues les raons de més pes: consum i amenaça.

Consum. Calia que hagueren uns sous mínims per mercantilitzar tots els vessants de les nostres vides, des de l'habitatge fins a l'aigua, passant per l'oci i el transport. I que el consum no s'aturara! I si el sou no arribava? No us preocupeu, les hipoteques farien la seua triple funció: garantir el consum, lligar de mans i peus les treballadores als seus llocs de treball amb la docilitat que això implica i crear la promesa de diners nous per als bancs i, així, poder especular amb ells.

Amenaça. No sé si tothom

mics possibles i, sobretot, calia amansir la classe treballadora a base de pinso, oci i vacances a Benidorm, però també amb quelcom important per les societats més conscienciades: drets i serveis socials, per anar apaivagant el foc de la revolta social. *Estat del benestar* era com dir: veieu com es pot viure dignament, malgrat que, de la vostra força de treball, se n'aprofiteu un altre? Veieu com es pot realitzar un mateix en el treball assalariat? I, si no, en l'oci; i, si no, comprant-se un cotxe; i, si no, viatjant a paisos exòtics, i si no...

I això és el que volen reescriure els senyors del *Washington Post*? Este pacte no escrit de drets i sous a canvi de no fer la revolució? Este és el contracte social de què parla? El que li sembla massa generós?

Doncs molt bé, que desballestem l'estat de benestar i que s'atinguen a les conseqüències perquè la discussió tornarà al seu lloc inicial, al lloc on la vàrem deixar abans dels feixismes, dels franquismes, dels keynesianismes i altres *ismes*. Tornarem a discutir de qui és la terra, l'aigua, el sol i la pluja. Tornarem a discutir de qui és la vida. I ja vorem qui guanya esta vegada...

I encara que alberguen esperances que ens despistaran amb discussions racials, religioses i etnocentristes, que no es facen il·lusions que tothom sap que el problema als nostres carrers són les cues de l'atur, la pobresa i la tristesa d'anar a treballar cada dia a canvi d'una buidor inconfessable i no el burca!

Doncs sí, cal reescriure el contracte social, anem a reescriure el contracte social, però anem a reescriure'l des de baix!

Anem a reescriure, si cal, la realitat i anem a ser molt generoses: per a tothom tot, per a nosaltres res!

No sé si tothom recorda que, quan va començar tota esta mentida de l'estat del benestar, al món hi havia dos blocs i, fins llavors, la majoria de sindicats tenien dos objectius en les seues lluites: per una banda, la reivindicació dels drets laborals concrets en cada moment i en cada cas, però no era menys important la transformació radical de la societat, posant al centre de la discussió la propietat dels mitjans de producció. Esta era l'amenaça! L'amenaça comunista. Calia demostrar que el capitalisme era el millor dels sistemes econò-

records que, quan va començar tota esta mentida de l'estat del benestar, al món hi havia dos blocs i, fins llavors, la majoria de sindicats tenien dos objectius en les seues lluites: per una banda, la reivindicació dels drets laborals concrets en cada moment i en cada cas, però no era menys important la transformació radical de la societat, posant al centre de la discussió la propietat dels mitjans de producció. Esta era l'amenaça! L'amenaça comunista. Calia demostrar que el capitalisme era el millor dels sistemes econò-

Jordi Calvo Rufanges · Membre del Centre d'Estudis per a la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

El Banc Santander i el negoci de les armes

El Banc Santander finança o ha finançat el sector armamentista. El Centre Delàs va ser present a la darrera junta d'accionistes d'aquesta poderosa entitat financera. Davant d'Emilio Botín i la resta del consell d'administració -entre les quals destacava la presència del seu vicepresident, Matías Rodríguez Inciarte, un dels dos espanyols amb una cadira fixa al Club Bilderberg, o la reina Sofia-, es va denunciar explícitament que el Banc Santander ha fet servir les participacions accionarials a empreses que fabriquen armes, la concessió de crèdits a empreses productores d'armes i el finançament d'exportació d'armes.

En concret, actualment, el Banc Santander participa amb el 22,6% a l'empresa d'armes MaxamCorp Holding, a través de la seva societat de capital risc Vista Desarrollo. Aquest holding compta entre les seves empreses amb Explosivos Alaveses (Expal), una empresa que es dedica íntegrament a la producció de bombes i explosius i que, fins que va ser prohibit per llei, fabricava mines antipersona i municions de dispersió.

El Banc Santander posseeix o gestiona accions de l'empresa d'armes nord-americana Textron per un valor de 510.000 dòlars, una

El Banc Santander contribueix a la producció d'armament nuclear i de les bombes de dispersió

empresa que ven míssils amb municions de dispersió. Les bombes de dispersió han estat prohibides recentment a l'Estat espanyol, en

virtut del tractat internacional de què és signatari. Tanmateix, els Estats Units, d'on és l'empresa Textron, no ha signat el tractat i continua produint aquestes bombes. El Banc Santander també manté relacions comercials i posseeix accions d'EADS-CASA per valor de 2.540.000 dòlars. Aquesta companyia fabrica míssils que porten càrregues nuclears que, si desgraciadament arriben a ser utilitzades, no distingeixen entre combatents i població civil, com és el cas de les bombes de dispersió.

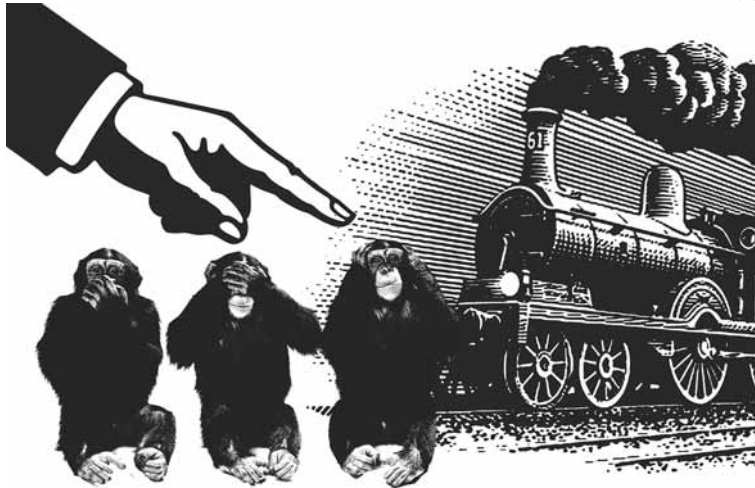
En definitiva, el Banc Santander contribueix directament i indirectament a la producció d'armament

nuclear i de bombes de dispersió. El president Botín no va dedicar massa temps a respondre i desmentir, sense gaire arguments, aquestes acusacions. Però el que és segur és que la campanya *Banc Santander sense armes* i l'aparició de la seva web (www.bancosantandersinarmas.org), similar a la pàgina anomenada *BBVA sense armes*, els ha fet mal perquè -no pas per casualitat-, al cap de poc temps que es pengés a la xarxa, va ser objecte de forts atacs. Ara, ja refeta, la web es pot consultar -així com la intervenció a la junta d'accionistes- perquè tothom sàpiga que el Banc Santander treu beneficis del negoci de les armes.

Elisenda Alamany · Membre de L'Altraveu per Castellar
opinio@setmanaridirecta.info

El tren, un projecte col·lectiu?

L'arribada del tren a Castellar del Vallès és un projecte estratègic que afecta el municipi en molts sentits. Per això calia un diàleg extens, amb tots els actors possibles al voltant de la taula i amb un pont de diàleg franc i bidireccional amb la població. Però no ha estat així. L'única aparició de l'equip de govern local (PSC) es va produir el desembre de 2008, quan l'alcalde, Ignasi Giménez, va acceptar la proposta de debat organitzat per l'agrupació d'electors i electores de L'Altraveu i que duia per títol *Com ha d'arribar el tren a Castellar?* La taula rodona, que també comptà amb Dolors Llonch, presidenta de Sabadell Cruilla, consistí a

Quin sentit té demanar participació ciutadana al final del termini de presentació d'al·legacions al projecte?

informar de la situació de l'estat de la qüestió al poble i fer conèixer el procés de participació ciutadana viscut a Sabadell. La resposta dels i les assistents va ser molt positiva, però, setmanes després, l'alcalde va manifestar que se sentia qüestionat i aquella va esdevenir la primera i última aparició en

públic del govern per informar el poble i escoltar propostes.

Donades les circumstàncies, un col·lectiu de ciutadans i ciutadanes va crear la Plataforma Tren Castellar Centre per cobrir aquest buit de debat i diàleg amb els i les castellarrenques i es va posar com a objectiu promoure els estudis sobre el tren i facilitar al màxim l'accés de la ciutadania a aquests treballs. Va presentar al·legacions, com altres entitats del municipi i de fora, i es va sumar a les veus crítiques al voltant del poc marge de treball per les escasses dades que arribaven des de l'administració i els terminis curts que s'establien per presentar les al·legacions.

El mutisme del PSC al voltant del tren s'interrump amb l'article de l'alcalde al setmanari

castellarrenc *L'Actual* (març, número 98), on Giménez parla de participació ciutadana. El text "Qui vol el tren?" diu: "Ara toca que fem la feina des d'aquí, des de Castellar. La nostra obligació és aconseguir el consens necessari perquè aquest projecte sigui un projecte col·lectiu". Quin sentit té que es demani participació ciutadana quan s'arriba a la finalització del termini de presentació d'al·legacions al projecte? L'alcalde no explica quins seran aquests mecanismes de debat que s'engegaran (encara que arribin tard). De quina informació disposem realment per posar-nos a debatre en igualtat de condicions?

Som al juliol i, després de les al·legacions presentades per uns i altres per millorar el

projecte, constatem que les paraules sobre el consens per fer que aquest sigui "un projecte col·lectiu" no signifiquen res. L'equip de govern no ha fet cap pas en aquest sentit. Paradoxalment, els darrers esdeveniments econòmics que frenaran la immediatesa del projecte podrien significar, en aquest cas concret, una oportunitat per trobar un espai d'encontre per poder articular una proposta més adequada o, si més no, amb perspectives territorials més àmplies. Fóra bo que les entitats que han treballat el tema, com per exemple la Plataforma Tren Castellar Centre, poguessin contrastar les seves propostes amb les de l'administració. Aquesta hauria de ser la propera parada del tren.

. EL CIGALÓ

"A les dones, sempre ens toca estirar del carro"

Lèlia Becana Velasco

No creus que et mereixes un descans?

La veritat és que sí, però, a les dones, sempre ens toca estirar del carro i, si no hi ha diners per cançons, haurem de fer un esforç. Mentre tinguem salut...

Però sempre ets tu la que fa l'esforç...

Igual que quan vaig entrar a la botiga de la família del meu home, només era per donar un cop de mà, provisoriament, perquè havia marxat el depenent i m'hi vaig estar més de 40 anys! Els negocis familiars no entenen de drets laborals ni de festes ni de baixes per malaltia.

I després de la feina?

Jo, a les tardes, no treballava per

poder ocupar-me de les coses de casa, dels fills; els matins, d'hora, que és el millor moment, anava al mercat i, a la tarda, recollia els nens i cuinava. Tampoc no tenia gaire temps d'anar al parc, com ara, amb el meu nét.

T'agrada ser àvia cangur?

Suposo que no m'ho he preguntat mai, però al parc no sóc l'única. Cada cop hi ha més avis jugant amb els nens després d'escola. I també veig molts més pares que abans, que només érem les dones, les que passejàvem amb els bebès.

Si poguessis demanar un desig?

Semblarà una *horterada*, però m'apuntaria a un viatge dels avis, a conèixer altres llocs, fer fotos i nedar a la piscina de l'hotel. I enviaria moltes postals a casa!

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

"Som una nació", és clar que sí!

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Resulta que el poble català, que conforma una nació, no vol acceptar el fre que, sistemàticament, li imposa l'Estat espanyol al qual pertany conjunturalment. I és que la protesta existeix, precisament, pel fet que Catalunya se sent una nació. No per l'Estatut en si, ja que també sortirem al carrer els que vam votar contra aquest estatut esquilmat. Llavors, és inconcebible que Montilla vulgui anar al davant de la manifestació i que, a més, vulgui imposar rere quin lema hem de marxar tots plegats. La manifestació l'ha convocat la societat civil, per tant, no hem de cedir ni un mil·límetre al xantatge institucional. Abans, quan s'organitzava una manifestació, els polítics aconsellaven posar-se al capdavant amb l'excusa de donar-li importància i així sortien a la foto. Però aquest mal costum es va modificar durant l'auge de les mobilitzacions antiglobalització (contra el Banc Mundial, contra l'FMI, contra l'Europa del Capital, contra el PHN, contra la guerra...) perquè es va aconseguir que les manifestacions fossin encapçalades per gent normal mobilitzada i que els polítics marxessin dins la mani com un més. I és que el carrer és de la gent. Els polítics han de fer la seva feina on toca, el que no hauríem de tolerar és que vinguin al carrer a fer-se veure. Per exemple, ara, Montilla es fa l'enutjat davant la sentència de l'Estatut per no enfonsar-se electoralment davant de CiU, però, al mateix temps, vol diluir la reacció ciutadana perquè és del PSOE i no vol donar ales al poble català. I nosaltres hem de dir ben clar: "Ens volem manifestar clamant que som una nació amb dret de decidir. Que no ens ho negui el president de Catalunya!".

Caurà o no caurà la Sagrada Família?

Màrius Viella
La Bisbal d'Empordà

Després de tants debats, tantes manifestacions, tantes desqualificacions i menyspreus als defensors d'altres alternatives en la construcció de la línia d'alta velocitat des de Barcelona a l'Estat francès, quan ja s'han invertit un grat de milions d'euros entre estudis, informes, projectes, maquinària i treballs, ara, la UNESCO recomana allunyar l'AVE de la Sagrada Família i de la Pedrera: ja n'hi ha per fotre el barret al foc i preguntar on eren, fins ara, tota aquesta colla d'endollats de la societat, que és mal emprat l'aire que respiren, quan la majoria dels ciutadans s'havien mostrat en contra del projecte. Algú té cap dubte de perquè s'ha produït la crisi que farà mes pobres els pobres, davant d'aquesta mena de paràsits que volen governar el món? Algú amb sentit comú pot fer una valoració d'aquest cúmul de despropòsits, que es paguen amb els diners dels ciutadans d'arreu i dels quals només uns quants en surten beneficiats, sense tenir cap remordiment en cas que el projecte fracassi perquè ni tan sols veuran la pols i molt menys sentiran els gemecs, perquè ja s'hauran esvaït. On és el seny, la responsabilitat i el sentit comú de tots plegats?

. EDITORIAL

Feixisme de masses?

La nit de la victòria de la selecció espanyola al mundial, es van tornar a veure imatges que no es recordaven durant les últimes dècades. Poca gent s'atrevia, fins ara, a fer onejar banderes espanyoles amb l'àliga franquista de manera festiva a carrers i places. Especialment, alguna gent molt jove o persones immigrants llatinoamericanes van fer seva aquesta simbologia d'una manera frívola i banalitzant, barrejada amb la festa i la borratxera. Les poques persones que se'ls van apropar per explicar-los el significat feixista, racista i exclouent d'aquests símbols van poder percebre com la majoria de la gent que els lluita no tenia ni el més mínim coneixement del seu significat. En alguns casos, després d'aquest exercici pedagògic, se'n despenien i rebutjaven continuar onejant-les. Aquesta és una de les claus de l'extensió de la simbologia feixista durant els últims anys. No hi ha hagut un creixement estadísticament significatiu d'activistes feixistes a l'Estat espanyol (uns 10.000 individus, segons l'Informe Raxen de 2009) -tot i que, avui dia, gaudeixen de més capacitat organitzativa-, però sí que han sabut infiltrar-se entre la gentada futbolera, fins i tot renunciant a part de la seva xenofòbia contra la immigració, per tal de semblar més poderosos numèricament. Els i les antifeixistes d'avui dia enfronten un repte en la seva pràctica i el seu discurs, transmetre la memòria històrica i el discurs antifeixista entre joves i immigrants i no pensar que tothom que llueix segons quin tipus de simbologia és un *fatxa* militant. No creem un monstre amb milers d'enemics allà on no hi és. Siguem més intel·ligents. Desdibuixem, amb informació i cultura, la imatge fantasmagòrica creada per una conjuntura futbolera. Pel que fa a la resta, la minoria feixista ideològica i agressiva, les solucions ja són figures d'un altre paner.

Manel Ros
directa@setmanaridirecta.info

Per fi, després que els moviments socials i els sindicats més combatius ho demanessin insistentment i per la pressió dels esdeveniments, les direccions de CCOO i UGT han convocat una vaga general pel 29 de setembre. És evident que, a les direccions d'aquests sindicats, no els fa cap gràcia haver de convocar una vaga general i menys a un govern del PSOE. Però també és evident que, en la situació actual, una vaga general se'ls pot escapar de les mans i anar molt més enllà del que a elles els agradaria. Una vaga general no la poden dur a terme només els moviments socials i els sindicats més combatius. Una vaga general necessita de la implicació de tots i totes les treballadores. Entendre això és entendre que no podem caure en el

. PENSEM, DONCS EXISTIM

No fer vaga el 29-S només té un nom: 'esquirolatge'

sectarisme amb afirmacions tan simplistes com que CCOO i UGT són sindicats *verticals* o sindicats *grocs*. És evident que hi ha molts casos en què CCOO i UGT fan més de tap que d'una altra cosa quan es tracta de tirar la lluita cap endavant. Però també és cert que una actitud sectària cap a les persones que estan afiliades a aquests sindicats no du enlloc i deixa el terreny lliure perquè les burocràcies sindicals facin el seu paper conciliador. Però, amb una vaga general el 29-S, no n'hi ha prou. El que cal és un calendari de mobilitzacions i lluites més enllà de la vaga. I aquest calendari no l'oferiran les cúpules de CCOO i UGT, per tant, hauran de ser el sindicalisme combatiu i els moviments socials els que l'oferixin. Caldrien accions contundents i radicals per mostrar a les classes treballadores que estan desposades a lluitar -moltes d'elles afiliades a CCOO i UGT- que es pot fer i desbor-

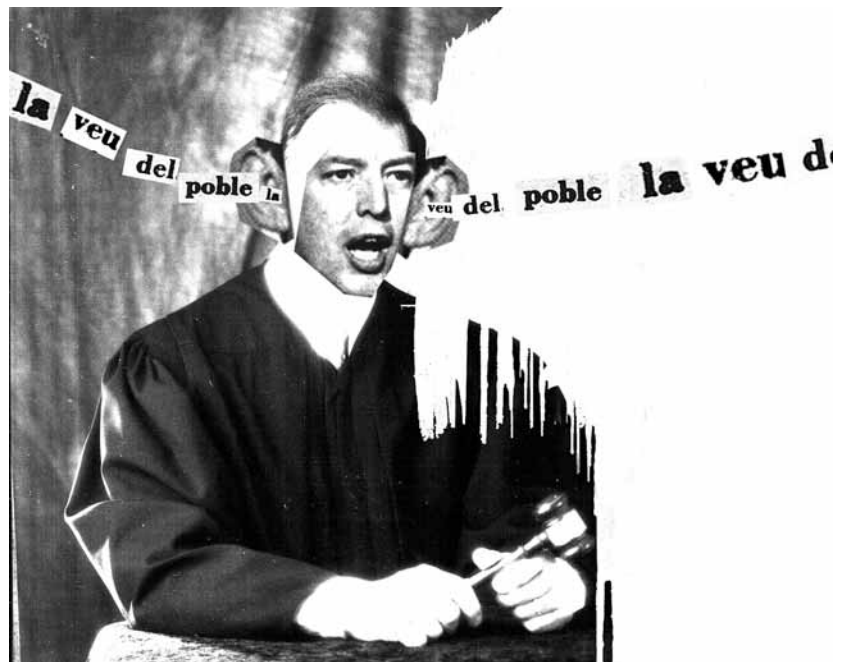
dar les direccions de CCOO i UGT. En aquest sentit, l'aparició de l'Assemblea de Treballadors i Treballadores de Barcelona, que vol agrupar la gent de la ciutat i rodalies des de la base, serà una eina bàsica per dur a terme aquesta tasca de la manera més unitària possible. Amb les nostres diferències, però sabent que el que ens fa més fortes és la nostra unió.

Ara bé, hem de tenir clara una cosa, no podem veure la vaga general del 29-S com la vaga de CCOO i UGT. L'hem de veure com la vaga dels i les treballadores que volen aturar les retallades. La unitat de totes les treballadores és el que cal construir ara mateix. El 29-S no podem caure ni en el sectarisme ni en l'*esquirolatge*. Es poden tenir debats sobre molts temes, però una cosa és clara: qui no vagi a la vaga del dia 29-S és un esquirol i tots sabem què s'ha de fer amb els esquirols...

. COM S'HA FET

Aquestes setmanes estem debatent sobre la pàgina web de la DIRECTA, amb la idea de fer-ne una de nova, més atractiva, potent i actualitzada. És un debat difícil perquè hi ha moltes possibilitats a l'hora de confeccionar una web nova, però també perquè hi ha moltes dificultats tècniques per superar i perquè, si fem el que estem pensant de fer, algú hi haurà de dedicar moltes hores. La nostra idea és anar-ne parlant durant aquest estiu i tenir una proposta seriosa i desenvolupada de cara al setembre per començar a crear-la i poder tenir-la llesta -potser- a finals d'any. Us animem a enviar-nos les vostres idees, suggeriments i col·laboracions: com us agradaria que fos la web de la DIRECTA?

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

AQUIARA

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez **Quaderns d'Illacrua** | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info **Roda el món** | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen **Observatori dels mitjans** | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé **Serra Agenda directa** | Alfonso López **Rojo La indirecta** | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Radas n.º 27,
08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Afionats de 'la Roja', contra Catalunya a Barcelona | PÀG. 8

El ministeri recolza CCOO en la pugna per l'edifici | PÀG. 9

Denuncien l'especulació hotelera de Barcelona | PÀG. 11

Operàries de la neteja que es queden sense feina | PÀG. 12

CATALUNYA · LA PÀGINA BANCOSANTANDERSINARMAS.ORG DENUNCIA QUE L'ENTITAT FINANÇA LA INDÚSTRIA ARMAMENTÍSTICA

El Banco Santander intenta silenciar una web contrària al comerç d'armes

La web ha estat impulsada per les ONG Justícia i Pau, Observatori del Deute en la Globalització i Setem i ha rebut atacs de pirates informàtics que han estat aturats per la seguretat del servidor

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La web de la campanya *Banc Santander sense armes*, impulsada per les ONG Justícia i Pau, Setem i l'Observatori del Deute en la Globalització, ha estat objecte de diversos intents de censura, "promoguts" -segons afirmen les associacions- "per l'entitat financera presidida per Emilio Botín". El 23 de juny, abans de la difusió pública de la web, es va informar al Banco Santander (BSCH) de l'existència d'aquest espai virtual de denúncia de les vulneracions dels Drets Humans en què està participant l'entitat financera, per si considerava que la pàgina contenia alguna falsedat o inexactitud. El dia següent, la web va patir una sèrie d'atacs de pirates informàtics, que -sorsament- van poder ser aturats pels sistemes de seguretat del servidor. Paral·lelament, segons el comunicat

Banco Santander interposa una denúncia on diu que a través de la web s'estaven robant els codis de seguretat de la seva clientela

emès per les ONG, Banco Santander va interposar una denúncia on afirmava que -a través del domini bancosantandersinarmas.org- s'estava cometent un delict de *phishing*, és a dir, de robatori dels codis de la clientela

Pàgina principal de la web bancosantandersinarmas.org

tela del banc amb l'objectiu de suplanar la seva identitat. A més, l'entitat bancària acusava la web d'utilitzar il·legalment la seva imatge corporativa. Arran de la denúncia, Telefónica Empresas va pressionar els propietaris del servidor perquè el domini fos eliminat i la web, retirada. Tot i així,

davant la manca de fonament de les acusacions, les associacions impulsors de la campanya han aconseguit restablir la pàgina web al seu lloc original.

A bancosantandersinarmas.org es denuncien els estretíssims vincles del banc espanyol amb més pre-

sència mundial amb la indústria armamentista. Per una banda, s'explica que el BSCH finança operacions d'empreses d'armament nuclear, com EADS, de la qual posseeix accions per valor de 2.540.000 dòlars. A més, a través d'un fons d'inversió, la clientela del BSCH està fi-

nançant les empreses nord-americanes Textron, Lockheed Martin i L-3 Communications, que es dediquen a la fabricació de projectils amb càrregues de dispersió, més conegudes com a *bombes de dispersió*. Per altra banda, l'entitat presidida per Botín inverteix indirectament en empreses militars espanyoles, com AMPER, una empresa d'electrònica militar; Expal, que fabrica tota classe d'explosius, o RYMSA, fabricant de sistemes de comunicació i radar a les fragates de l'exèrcit. Però, segons la campanya *Per una banca desarmada*, no només el BSCH inverteix en indústria armamentista. El segon banc espanyol, el BBVA, també té participacions a empreses com EADS i els seus proveïdors. De fet, segons l'article "Banca española y armas ilegales" de Miguel González, "sota l'aparença d'innòcues inversions amb poc risc de pèrdues, podem estar finançant la participació de bancs i caixes espanyoles en corporacions dedicades al comerç amb armes". Moltes d'elles, per exemple, ofereixen un índex financer anomenat S&P 500, que inclou 500 empreses nord-americanes -entre les quals Textron, Lockheed Martin i L-3 Communications. Aquest producte financer, funciona de tal manera que, quan la clienta hi inverteix, a la pràctica està comprant accions de corporacions armamentistes americanes i, per tant, finançant-les. Algunes de les entitats que ofereixen aquest paquet d'inversions són Bancaja, Banco Santander, Bankinter, BBVA, Caja Madrid i La Caixa, que va protagonitzar una polèmica molt forta durant la invasió nord-americana de l'Iraq, una guerra que va contribuir a finançar amb els fons de la seva clientela, tot i que el 90% de la societat catalana era contrària a la intervenció militar del país.

, així està el pati

BARCELONA · LA FESTA PER 'LA ROJA', PATROCINADA PER L'AJUNTAMENT, 'EL PERIÓDICO' I SAN MIGUEL, ACABA AMB GREUS INCIDENTS

“Viva Franco, que vuelva la Guardia Civil” i “Catalufos de mierda, os vamos a matar”

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de dues setmanes d'estira i aflluixa, Jordi Hereu, alcalde de Barcelona, va cedir a les pressions del PP i Ciutadans per instal·lar tres pantalles gegants amb la retransmissió en directe del partit de la final de la copa del món entre les seleccions d'Espanya i Holanda. Els enormes monitors van ser ubicats a l'avinguda Maria Cristina i al Poble Espanyol, sota el patrocini de l'Ajuntament de Barcelona, *El Periódico* i San Miguel. El consistori va haver de pagar els drets d'emissió del senyal de satèl·lit distribuït per Telecinco. Pocs minuts abans d'iniciar-se l'encontre i quan ja s'hi havien congregat prop de 50.000 persones, la regidora de mobilitat del consistori, Assumpta Escarp, i l'intendent de la Guàrdia Urbana, Juan José Vilanova, supervisaven tot el muntatge i donaven les últimes consignes al portaveu municipal, que va donar la benvinguda a les persones presents desitjant-los que ho passessin "bé" i que gaudissin de "l'espectacle". Unes barres de bar enormes on es promovia el consum massiu de begudes alcohòliques a la via pública van fer la resta. L'articulat rigorós de la coneguda ordenança del civisme va ser totalment absent i no es va respectar durant la celebració.

Un dels objectius de la macrofesta organitzada als peus de la muntanya de Montjuïc va ser evitar que la celebració es dispersés per tota la ciutat i es fes més difícil controlar-la. L'objectiu va ser assolit en part, ja que a indrets com la plaça Artós o el carrer Dante no hi va haver massa presència d'aficionats, però, per contra, a Canaletes, sí que s'hi van concentrar milers de rojigualdos.

S'han pogut veure pancartes amb frases com “Gracias Ciutadans por haber conseguido la pantalla”

Desenes de furgons de policia antidisturbis dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana es van ubicar a l'avinguda del Paral·lel, el carrer Tarragona, la Gran Via i la carretera de Sants. Al centre de la plaça d'Espanya, una gran tanca impedia que ningú accedís a la gespa, el monument i la font. Un cop coneguda la victòria al mundial gràcies al gol d'Iñiesta, milers de seguidors embogits van començar a llançar coets i a cridar, notablement exaltats, ja que feia més de tres hores que consumien alcohol a les barres instal·lades per l'alcalde Hereu. Entre la gentada, es podien veure algunes pancartes ben

Els bombers apaguen el foc que va afectar els xiprers de la Fira de Montjuïc

significatives: “Gracias Ciutadans por haber conseguido la pantalla”, “Gracias, Dios, por crearme español”. Els grups feixistes i ultradretans van aprofitar l'avinentsa i van fer onejar banderes preconstitucionals amb l'àliga franquista i insígnies carlistes. En petits grups, van fer córrer la consigna que aquella nit s'havia de “liar bien gorda”. Els cossos policials van posar-hi de la seva part. Quan una desena de joves va començar a moure les tanques que envoltaven la plaça, un parell de furgons de la Guàrdia Urbana van fer una passada lenta per foragitar-los, però van aconseguir precisament el contrari. Desenes de joves s'hi van afegir i van arrencar la pràctica totalitat del tanca durant un parell de minuts d'absoluta revolta, moment en què van aconseguir accedir al monument central situat sobre la font, davant l'hotel Catalonia Plaza.

Ordre de càrrega

La Guàrdia Urbana va quedar sobrepassada per l'allau d'ampolles i tanques i va demanar l'actuació dels Mossos d'Esquadra. Els agents de la policia catalana, en un primer moment, van donar cops de porra i van llançar salves amb les escopetes. Poc després, va començar el llançament

de pilotes de goma a l'avinguda Maria Cristina i la Gran Via. Per part dels espanyolistes, es van sentir frases com: “Viva Franco, que vuelva la Guardia Civil”, “Catalufos de mierda, os vamos a matar”, “Catalunya es Espanya” i “TV3 donde estás?”. Els primers ferits d'ambdues bandes

Aficionats calen foc als xiprers que envolten el recinte de la Fira de Montjuïc i les flames prenen grans dimensions

començaven a ser atesos per les ambulàncies. Un noi va rebre un impacte de bola de goma a l'ull a la confluència de la Gran Via amb la carretera de la Bordeta. Va ser traslladat en estat greu a l'Hospital Clínic. Altres 23 persones van haver de ser hospitalitzades. Durant l'estampida, alguns aficionats van aprofitar per calar foc a diversos dels xiprers que envolten el recinte de la Fira de Montjuïc. El foc va prendre unes dimensions notables

Els seguidors de 'la Roja' barren el pas als furgons amb tanques de l'Ajuntament

Un home mostra una bandera espanyola presidida per l'àliga franquista

i quatre vehicles dels bombers van actuar amb rapidesa per evitar que s'estengués als pavellons. Mentrestant, les pilotes de goma anaven rebotant amb força sobre l'aigua de les fonts de l'avinguda Maria Cristina. Era impossible esquivar-les, el seu impacte era clarament aleatori i indiscriminat.

Els contenidors abocats -i alguns d'ells cremats- es van veure fins a l'estació de Sants, Badal, Poblesec o l'esquerra de l'Eixample. El balanç final va ser de 74 persones ferides, entre elles, nou mossos d'esquadra i tres guardies urbans, segons fonts del Departament d'Interior. El comunicat oficial no detallava la gravetat de les ferides de les persones hospitalitzades. A d'altres ciutats, també es van produir enfrontaments. És el cas de Mataró (una botiga destruïda), Manlleu (falangistes amb el braç alçat) o Girona (set detencions).

Els jugadors 'contents'

Els membres de la selecció espanyola, set d'ells pertanyents a la plantilla del Barça, ahir estaven molt contents. Puyol va petonejar la bandera espanyola i després la senyera... n'hi va haver per tothom. Però, principalment, l'alegria era fruit de la paga extra de 600.000 euros per cap que

suposa haver guanyat el mundial. En total, els jugadors rebran prop de quinze milions d'euros en concepte de regal per la gesta mundialera. Tot això sense tenir en compte els con-

Cada jugador de la selecció cobrarà 600.000 euros per haver guanyat el trofeu de la copa del món. La factura total arriba als quinze milions d'euros

tractes publicitaris multimilionaris que signaran cadascun d'ells. El ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, ha arribat a afirmar que, amb l'enorme impacte de la victòria de *la Roja*, s'haurà de revisar el creixement econòmic de l'Estat espanyol d'aquest segon semestre. Les macroxifres ho diran... però el que és segur és que, en el repartiment del pastís, només n'hi haurà per uns quants privilegiats.

, així està el pati

VALLÈS ORIENTAL · BALTASAR AUTORITZA LES FEINES SENSE CAP INFORME D'IMPACTE MEDIAMBIENTAL

Les obres d'una canonada que durà aigua a Barcelona destrossen paratges del riu Tordera

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les màquines fa setmanes que hi treballen. Han aixecat tones de terres, han destrossat camins i zones agrícoles i han excavat fosses per ubicar-hi tubs de gran capacitat. Tot plegat, al llarg de diversos quilòmetres de traçat entre la dessaladora d'aigües marines del municipi de Blanes i la planta potabilitzadora de Cardedeu, on arriben les aigües fluvials dels embassaments de Sau i Susqueda. L'objectiu d'aquesta canonada és augmentar el cabal d'aigua que arriba fins a la planta de subministrament d'Abrera, des d'on es distribueix l'aigua potable a tota l'àrea metropolitana de Barcelona. La sorpresa, per les entitats en defensa del medi ambient, ha estat descobrir que tot plegat no té cap informe d'impacte mediambiental ni mesures de salvaguarda de la fauna i la flora de les àrees afectades, algunes d'elles situades a espais de protecció especial.

La Coordinadora per la Salvaguarda del Montseny i Orchis i l'Associació Naturalistes de la Selva i l'Alt Maresme han denunciat les obres a la fiscalia de Medi Ambient de l'Audiència Territorial de Barcelona i al Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat per les irregularitats i pels incompliments en l'execució de l'obra per part d'Aigües Ter-Llobregat, l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i el propi De-

Aquest tub ha de portar aigua marina des de Blanes fins a Cardedeu i, des d'aquesta ciutat, es farà arribar a Barcelona.

partament de Medi Ambient i Habitatge, que han afectat greument algunes espècies i espais protegits de la llera del riu Tordera.

La demanda específica fins a 31 irregularitats greus i il·legalitats comeses per les empreses i les autoritats competents i assenyala una dotzena de zones protegides que "han estat o podrien veure's afectades per la construcció de la infraestructura". La fauna i les zones afectades comprenen jonqueres, herbasars, alzinars, rouredes, alberedes, salzedes, suredes, vernedes, invertibrats, amfibis, peixos, mamífers, ribes fangoses, rieres, rius i aqüífers, totes elles ben detallades a l'extensa documentació que acompanya la demanda.

El 5 de juliol, diverses representants de les entitats denunciants i

algunes responsables de les administracions denunciades es van reunir en una assemblea. Les denúncies en van sortir força decebudes, ja que l'ACA i Aigües Ter-Llobregat no van presentar el projecte de l'obra tal com s'havien compromès a fer. Per això -i al marge del procés judicial en curs- les entitats van demanar "la paralització administrativa immediata de les obres".

BARCELONA · CONFLICTE PEL LOCAL DE VIA LAIETANA CCOO manté la intenció d'ocupar el vestíbul de CGT

ALBERT GARCIA

El mediador del Ministeri de Treball arriba a la seu de la CGT

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Tot i la reunió de la setmana passada amb el sotssecretari del Ministeri de Treball, on es va aclarir que no hi havia cessions dels accessos ni dels espais comuns a CCOO, el sindicat que dirigeix Joan Carles Gallego va emetre un comunicat, el dimarts 12 de juliol, on mostrava la seva voluntat de prendre possessió del vestíbul del número 18

de la Via Laietana, que és precisament l'accés actual de la CGT. Des d'aquesta organització, es va convocar la militància per evitar que es consumés l'ocupació per part de CCOO. Un nou mediador enviat pel ministeri que dirigeix Celestino Corbacho va intentar aconseguir un acord entre les parts. De moment, el conflicte continua bloquejat i es continuen fent guàrdies i concentracions per evitar l'accés de CCOO a la seu anarcosindicalista.

BARCELONA · ES VA OKUPAR L'OCTUBRE DE 2008 L'hort comunitari de Gràcia té data de desallotjament

MIRTA

Porta d'entrada de l'hort okupat pel veïnat i entitats de Gràcia l'any 2008

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat de primera instància 48 de Barcelona va fixar el desallotjament de l'hort comunitari del carrer Banyoles del barri de Gràcia de Barcelona pel dia 12 de juliol. La decisió pot posar fi a un projecte que es va començar a gestar l'octubre de 2008 arran de l'ocupació de l'espai, que formava part d'una campanya de denúncia de l'es-

peculació i del gran nombre de solars i cases buides que hi ha al barri. La campanya va ser impulsada per l'Observatori de Gràcia i pel veïnat. Durant quasi dos anys, l'hort s'ha convertit en un centre cultural a l'aire lliure, un lloc de trobada de la gent que viu a Gràcia i un espai on poder organitzar les activitats dels col·lectius. A l'hort, s'hi han fet cursos d'agricultura ecològica, compostatge o dinars populars, entre d'altres activitats.

PALMA · REPRESSIÓ

Desallotjament il·legal d'un centre social de la ciutat

Directa Mallorca
mallorca@setmanaridirecta.info

La policia municipal de Palma va desallotjar, el dissabte 10 de juliol, el centre social okupat El Sitio, situat al barri del Coll de'n Rabassa. Segons denuncia la gent del col·lectiu que s'encarrega del centre, el desallotjament "va ser il·legal perquè la policia no duia cap ordre judicial". De fet, diuen que "ni tan sols es va precintar el local ni es va multar ningú". Es van limitar a fer-los fora per la força just abans que comencés una festa pel finançament del periòdic alternatiu *Cultura Obrera*.

La Unitat d'Intervenció Immediata, polèmica des que va entrar per la força dins una mesquita de Palma l'estiu passat, va arribar a El Sitio cap a les set del vespre amb la Brigada Verda, encarregada de posar multes als bars i locals que fan massa soroll o no tenen llicència. Es tractava d'un dispositiu policial ampli. En aquell moment, algunes persones col·laboradores del *Cultura Obrera* i d'El Sitio preparaven la festa que s'havia de fer a la nit, però la policia els va dir que havien de marxar, que tenien denúncies del propietari del local i que les desallotjaven. Tot i que no els van mostrar cap paper, cap ordre judicial ni cap denúncia, es van veure obligades a marxar. La policia es va limitar a tancar el local amb un cadenet i se'n va anar.

Des de 'Cultura Obrera' creuen que "el desallotjament és un clar atac a la llibertat d'expressió"

Des de *Cultura Obrera* creuen que "el desallotjament és un clar atac a la llibertat d'expressió" i, en un comunicat de premsa, asseguren que "la policia va anar a El Sitio sabent que s'hi havia de fer la festa pel finançament del periòdic". Ara, però, la gent del centre social s'ha informat amb els seus advocats i, com que els diuen que "el desallotjament és il·legal", han decidit tornar a ocupar l'edifici. Tant és així que han programat la pròxima reunió del col·lectiu al mateix local. Els missatges també els han dit que "la policia local no pot fer el desallotjament d'un edifici okupat" i que això "és competència de la policia espanyola".

Cultura Obrera és un periòdic que es finança amb la venda directa i amb actes com la festa que s'havia programat perquè no admet publicitat de cap mena. Així doncs, el desallotjament podria ser un revés dur per la seva supervivència econòmica. De totes maneres, la gent que conforma el col·lectiu n'assegura la continuïtat i, fins i tot, no descarta tornar a organitzar una festa a El Sitio, tan bon punt l'hagin recuperat.

, així està el pati

TARRAGONA · LLUITA

Els ecologistes alerten de l'aparició de marques topogràfiques a la Platja Llarg

Fran Richart
elcamp@setmanaridirecta.info

La plataforma Salvem la Platja Llarg de Tarragona va convocar torns de guaita a la zona de Calabecs, entre el 5 i l'11 de juliol, davant l'aparició d'uns senyals de pintura vermella a diferents punts del bosc de la Marquesa. Idèntiques al color utilitzat quan hi ha treballs de topografia, els ecologistes -segons declara la membre de la plataforma Lola Paniagua- "vam pensar que es podia tractar de parcel·les marcades per delinear un possible camí", d'acord amb els plans urbanístics que l'Ajuntament de Tarragona i el Ministeri de Medi Ambient tenen projectats des de fa quatre anys a un dels pocs espais verges del litoral mediterrani. Però, segons explica Paniagua, un cop van convocar els torns, van rebre "diferents trucades i informacions ens van dir que les marques vermelles eren senyals que havien fet els usuaris habituals de les cales per alertar de les posicions on es col·loquen individus amb càmeres fotogràfiques i de vídeo per retratar banyistes". La plataforma ha desconvocat les guaites i convoca una cadena humana per les platges naturals el proper 31 de juliol a les 12 del migdia.

TARRAGONA · REPRESSIÓ

Judici contra un membre d'Endavant per atemptat a l'autoritat

F. R.
elcamp@setmanaridirecta.info

Els fets es remunten al dia 18 de juny, quan un grup de joves que es trobaven al carrer Rebolledo de la ciutat de Tarragona van increpar i xiular una patrulla de la Guàrdia Urbana que passava per allà. Segons explica el detingut, Jordi Romeu, "els agents van demanar-nos que jo i tres companys més ens identifiquessim" i, en veure que Romeu participava "de diversos moviments polítics i socials de la ciutat de Tarragona", els van imposar multes per valor de 1.000 euros cadascuna. Quan Romeu es va negar a agafar la multa, va ser obligat a entrar al cotxe patrulla -on una desena de testimonis afirmen que "els agents van trepitjar-lo amb les botes" i "van intimidar la resta de gent" - i va passar la nit al calabós. El jove ha estat acusat per un suposat delictes d'atemptat a l'autoritat, resistència i desordres públics. Romeu defensa la seva innocència i denuncia el que considera un "abús" per part de la policia local. Ha dit que presentarà una denúncia contra els agents que el van detenir després d'estudiar-ho juntament amb la Plataforma Cívica contra els abusos de la Guàrdia Urbana. El judici es farà el 21 de juliol.

BAIX EMPORDÀ · ELS TERRENYS ACULLEN PLANTACIONS DE BLAT DE MORO DE LA MULTINACIONAL SYNGENTA

Desenes d'activistes seguen dos camps d'experimentació transgènica a Torroella

L'acció de denúncia es va portar a terme en aquest camp de la població de Torroella de Montgrí

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Passaven pocs minuts de les sis del matí del 12 de juliol quan, de manera simultània, desenes d'activistes equipades amb falç i eines de sega van fer desaparèixer milers de plantes de blat de moro transgènica ubicades en uns terrenys d'experimentació del municipi de Torroella de Montgrí. L'acció va ser ràpida i fulminant. Anaven vestides amb guants i monos blancs. Pocs minuts després, s'havien esfumat sense ser identificades pel personal de seguretat de l'em-

"Les accions directes són la millor resposta a la política de fets consumats de la Generalitat, l'Estat i les empreses"

presa propietària del recinte ni pels Mossos d'Esquadra. En un comunicat emès unes hores més tard, el grup d'activistes assumia la destrucció de l'experiment transgènica a cel obert de Syngenta: "Entenem que aquest tipus d'accions directes són la millor manera de respondre davant la política de fets consumats mitjançant la qual la Generalitat, l'Estat i les multinacionals biotecnològiques fa dotze anys que ens imposen de forma unilateral els organismes modificats genètica-

ment (OMG) a l'agricultura i l'alimentació". Ni l'empresa ni el govern han confirmat els fets, però una sèrie de fotografies difoses per les mateixes activistes demostren la veracitat del sabotatge.

Aquesta no és la primera ocasió en què un camp d'experimentació és destruït per activistes... ja es va fer la mateixa acció l'any 2004 al municipi de Gimènells, al pla de Lleida. Aquesta darrera acció, però, ha tingut lloc després de la modificació legislativa que obliga les empreses biotecnològiques a fer pública la ubicació exacta dels seus experiments. La direcció d'aquestes multinacionals va manifestar, setmanes enrere, que "l'obligació de publicitar aquests indrets facilitaria els sabotatges" i que, si això passava, denunciarien les organitzacions que lluiten contra els organismes modificats genèticament davant dels tribunals. En el cas de Gimènells, un portaveu de la Plataforma Transgènica Fora! va ser processat sense cap mena de prova, però finalment va resultar absolt.

El cor transgènica d'Europa

L'Estat espanyol, amb més de 75.000 hectàrees sembrades l'any 2009, concentra aproximadament el 80% de la superfície conreada amb OMG a Europa. Després d'Aragó, Catalunya és la regió europea amb més hectàrees d'OMG conreats -prop de 27.000 hectàrees. Durant els últims anys, el 42% dels camps experimentals d'OMG a cel obert que hi ha a la UE han estat sembrats a l'Estat espanyol.

Syngenta és la tercera empresa de llavors més gran del món (després

de Monsanto i Dupont). Segons informen les entitats antitransgèniques, "el seu objectiu és dominar de manera monopolista el mercat mundial de llavors perquè tota la pagesia i tota la producció agrícola del planeta depengui de les seves vendes de llavors". Syngenta, juntament amb el grupat d'empreses transnacionals (ETN) que controlen els mercats mundials d'insums agraris (llavors, fertilitzant, agroquímics...), els circuits de distribució i comercialització d'aliments i de matèries primes agroalimentàries i el mercat mun-

Syngenta és una de les principals promotores i beneficiàries del model hegemònic

dial de productes transformats, és una de les principals promotores i beneficiàries del model agroalimentari corporatiu i industrial hegemònic. Després d'haver estat imposat durant dècades a escala planetària, cada cop més veus assenyalen que aquest model productiu i social nefast "és un dels principals responsables de la crisi alimentària, ecològica i climàtica a la qual s'enfronta actualment la humanitat". I els transgènics agrícoles representen una nova volta de rosca del model agroindustrial, que no fa res més que profunditzar els gravíssims impac-

tes socials, culturals i ambientals associats a l'agronegoci transnacional.

La contaminació a Catalunya

Dotze anys després que s'iniciés el cultiu de blat de moro transgènica a Catalunya, l'aparició de desenes de casos de contaminació genètica de les produccions agràries ecològica i convencional (contaminació de partides de llavors, a nivell de camp, de pinsos per l'engreix animal i de productes destinats a l'alimentació directa humana) ha demostrat reiteradament que la pretesa coexistència entre cultius transgènics i no transgènics és pràcticament impossible. La proliferació de l'agricultura transgènica al nostre territori ha suposat l'extinció -com a mínim- de dues varietats de blat de moro tradicional (*morat i del queixal*) i la disminució d'un 95% del conreu de blat de moro ecològic entre els anys 2002 i 2008.

Per tots aquests motius, les entitats antitransgèniques manifesten que "els OMG agrícoles fan impossible el desenvolupament i la consolidació de models de producció, de distribució, de consum i de societat alternativa al dominant", basats en l'agroecologia i la lluita per la sobirania alimentària dels pobles. És per això que rebutgen frontalment tant els transgènics agrícoles com la societat tecnològica capitalista que els fa possibles i necessaris. També fan una crida a "passar a l'acció per destruir tant els conreus transgènics com l'ordre social que perpetuen els actors que els promouen".

, així està el pati

BARCELONA · DESCOBREIXEN LES HISTÒRIES DELS HOTELS PALAU, VELA I BARCELÓ, ENTRE D'ALTRES

El veïnat recorre Ciutat Vella a la recerca dels hotels més devastadors

Carolina López
redaccio@setmanaridirecta.info

L'itinerari Gran Hotel Barcelona va recórrer, el 10 de juliol, els carrers de Ciutat Vella a la recerca de "les històries ocultes dels hotels més devastadors" del districte barceloní. Malgrat la censura imposada per l'Ajuntament de Barcelona en el moment àlgid de l'escàndol de l'Hotel del Palau de la Música, les organitzadores van donar el tret de sortida de la ruta a les onze del matí. Emulant les nombroses rutes turístiques que s'efectuen cada dia a Ciutat Vella, l'itinerari va partir del Palau de la Música, on l'actor Manel Barceló -que va fer de guia de la ruta- va recordar al més d'un centenar d'assistents la trama corrupta que implica la construcció d'aquest hotel, que va ser desveltada per les associacions veïnals. El professor Juan José Lahuerta va destacar que "el projecte d'hotel desvirtua la idea amb què l'arquitecte Domenech i Montaner va concebre el Palau de la Música", és a dir, "inserir en una trama urbana embullada de carrers i carrerons". La següent parada es va fer al carrer de Magdalenes, que va ser inclòs a la ruta per escenificar una victòria veïnal. Els números 13 i 15 d'aquest carrer van ser ocupats temps enrere i el treball en xarxa dut a terme al barri per defensar l'espai va impedir que la llicència hotelera demanada per Hotels Catalonia prosperés. Així mateix, es va aprofitar per restaurar la pintada que hi va deixar el veïnat abans de marxar: "Gràcies a la lluita veïnal, això no és un hotel".

Un tauler de monopoli ple de pífies
Hotel rere hotel, les assistents a la ruta es van desplaçar, com qualsevol altra manada de turistes, fins al monument a Colom, des del qual van dividir "dues de les grans pífies urbanístiques tolerades i defensades públicament pel PSC, ERC i ICV", segons van afirmar des de l'organització. Es tracta de l'Hotel Miramar i l'Hotel Vela. Davant l'atrezzo que va acompanyar l'itinerari durant tot el matí (unes peces de cartro vermelles que imitaven les figures d'hotel del

"Amb la construcció del W Barcelona i les infraestructures dels seus voltants, s'han privatitzat terrenys públics"

joc del Monopoly), Zaida Muixí va denunciar "la privatització de terrenys públics" que, segons va assegurar, "s'ha perpetrat amb la construcció del W Barcelona i les infraestructures dels seus voltants". Muixí també va apel·lar als seus

A l'esquerra la ruta passant davant l'hotel Barceló. A la dreta, l'actor Manel Barceló al solar on es vol fer l'hotel Drassanes

Al pas per l'antic Espai Magdalenes es va recordar amb una pintada que "Gràcies a la lluita veïnal, això no és un hotel"

companys arquitectes quan, en una clara crítica al disseny actual de la ciutat, va afirmar que "Barcelona té la capacitat de tenir els pitjors edificis dels millors arquitectes". En el cas de l'Hotel Vela, la batalla veïnal se centra, actualment, a aconseguir un canvi d'usos de l'edifici per tal de recuperar els terrenys pel barri. Tot seguit, Eduard Moreno va evidenciar "la tònica de privatització de terrenys públics que ha caracteritzat la política urbanística als districtes barcelonins". En aquest cas, Moreno va exposar -indignant- un dels afers succeïts al voltant d'aquest hotel. El veïnat va exigir-hi una zona verda, una reclamació que Tusquets, arquitecte de l'hotel, va recollir "cínicament", segons Moreno, fent una de les façanes de l'hotel de color verd, "en un intent d'imitació del bosc de Montjuïc".

"Desobediència civil necessària"
Quant tot apuntava que, més que fer un itinerari turístic, les persones presents havien assistit a una ruta pels robatoris perpetrats per les grans cadenes hoteleres en connivència amb l'administració pública, el grup va arribar al solar que havia de ser l'Hotel Drassanes, un projecte que es troba aturat. L'activista Ada Colau i l'urbanista Jordi Borja van instar les assistents a "practicar la desobediència civil perquè és necessària quan s'han esgotat les vies de participació i protesta edulcorades que permet l'Ajuntament". Colau va recalcar "el despropòsit que suposa el desplaçament de l'habitatge social" que s'havia de construir allà "en pro de la construcció d'un hotel". L'última parada va ser l'Hotel Barceló, "una experiència de disseny davant de la ciutat exclosa".

Aquesta va comptar amb la intervenció de Manel Delgado, que va introduir un nou element de reflexió en la crítica a la política econòmica i urbanística de la ciutat que proposava la ruta. L'Hotel Barceló havia d'actuar "com a llanterna per il·luminar el barri del Raval, un barri posseït pel mal", va afirmar Delgado, senyalant que l'Ajuntament feia servir iconografia religiosa "per transmetre que tot allò que és vida", és a dir, "que no està sota el seu control, es tracta d'un mal bíblic". Aleshores, són les grans empreses i els projectes urbanístics els que "ens han d'exorcitzar". Seguint la metàfora i la banalització de la ciutat que els organitzadors de la ruta van denunciar, un dels assistents va etzibar: "És per això que la nostra lluita és atea i es dona a peu de carrer".

BERGUEDÀ · LLUITA

L'atur puja un 25% durant el 2009 i les aturades s'organitzen

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

A la comarca del Berguedà, que compta amb prop de 42.000 habitants (2008), l'atur comença a ser preocupant, ja que el teixit industrial de la comarca s'està desmantellant i no presenta signes de recuperació. El juny de 2008, la comarca registrava 1.807 persones aturades, però, en dotze mesos, la xifra es va disparar fins arribar a les 2.767 el maig de 2009. A més, cal dir que, durant el 2009, l'atur va augmentar un 25% (549 persones). Actualment (juny 2010), la desocupació ha quedat estancada a les 2.760 persones, 1.337 de les quals viuen a Berga, que té 17.000 habitants. Davant aquestes dades, la Intersindical-CSC, la Coordinadora Obrera Sindical (COS), Maulets i el Casal Panxo han decidit organitzar una campanya comarcal contra l'atur i han creat l'Assemblea d'Aturats i Aturades del Berguedà que, des del maig d'enguany, fa assemblees obertes i concentracions cada divendres a les vuit del vespre a la plaça de Sant Pere de Berga. Des de l'assemblea indiquen: "Hi ha moltes persones sense cap mena d'ajuda i les que en cobren... resulten ser insuficients per viure i pagar les despeses mensuals. La majoria de treballadors i treballadores cobren un sou insuficient, autònoms/es arruinats, jubilats i jubilades que després de tota una vida treballant continuen patint per arribar a final de mes, etc...".

Durant els darrers dos anys, la destrucció de llocs de treball al Berguedà s'ha tornat una constant. L'empresa TYCO de Berga va deixar 121 persones sense feina. A mitjans de juny d'enguany, l'empresa Berguedana Solutions de Gironella va tancar les seves portes després de 43 anys de funcionament i va deixar 123 persones a l'atur. El darrer cas és el de Mutuam Berga, que tancarà portes el 31 de juliol i deixarà diverses especialistes mèdiques, tres persones d'administració i una infermera a l'atur.

L'Assemblea d'Aturats i Aturades ha indicat a la DIRECTA que, al Berguedà, "només queden petites empreses" i que "el teixit industrial és feble". També denuncien que "les administracions han fet les coses malament", que "l'OTG no ofereix cap mena de feina" i que a la comarca "només es fan dos o tres cursos de formació ocupacional". Cal destacar que, a Olvan, s'està projectant un polígon industrial, però l'assemblea creu que "no hi vindran empreses importants" i que, si es crea aquesta zona, "s'hi instal·laran centres logístics que ocuparan poca gent". A més de l'assemblea, al Berguedà, també s'han creat dos serveis d'assessorament laboral gratuïts. Un és el del de la CGT (cada dijous a la tarda al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs) i l'altre és el de la Intersindical i COS (dos dijous al mes al Casal Panxo de Berga).

Rius tèrbols per l'acció humana

Directa - Quaderns d'Illacrua
afons@setmanaridirecta.info

Cap dels rius catalans no se n'escapa. És un fet que les principals conques fluvials catalanes acumulen patologies causades per l'acció (i inacció) humana. La ramaderia porcina fa mal al Ter a través de la contaminació d'aqüífers pels purins, un riu que també pateix de manca de cabal. Un altre problema poc abordat, segons les entitats que hi treballen, és la salinització del Llobregat causada per la mineria a cel obert. Al Besòs, es fan tímids intents de recuperació dels pous, molt afectats per la contaminació industrial dels anys 70. Finalment, a l'Ebre, o almenys al seu tram català, els casos de contaminació nuclear o industrial continuen preocupant molt. A les línies que segueixen, elaborades per entitats que treballen al territori, la paraula *tèrbol* es refereix a aquelles pràctiques humanes que, mal corregides i poc controlades, han deixat de ser moralment netes.

El Ter, una realitat incòmoda

El riu Ter ha configurat una part molt important del paisatge de les nostres comarques i ha portat el progrés econòmic en forma d'indústria, rec agrícola i abastament humà. Tot i així, hi ha tres problemes greus que afecten aquest riu. El primer té relació amb la qualitat de les seves aigües a conseqüència de l'impacte del model agrari actual. El segon, amb el fet que un riu d'aquest cabal sigui la font d'abastament principal de l'àrea urbana més gran del país, Barcelona. I el tercer, amb el fet que aquests greuges no hagin aconseguit fer reflexionar i mobilitzar de manera unitària –si més no, fins fa ben poc– tots els sectors de la societat.

De merda fins dalt

La conca mitjana del Ter presenta un problema molt greu de contaminació per concentració de nitrats a les aigües subterrànies. A la comarca d'Osona, mentre cada cop és més nombrosa la pagesia que ha hagut de plegar, els grans grups industrials agroalimentaris s'han consolidat i han acumulat poder i grans fortunes sense internalitzar costos: ni socials, per les pèssimes condicions de treball, ni ambientals, per la contaminació i el consum elevat d'aigua que ha contribuït a la sobreexplotació i l'assecament de rius i rieres.

Aquest despropòsit en l'àmbit ramader es va originar durant les dècades dels anys 70 i 80, quan la indústria va substituir la cria artesana del bestiar seguint les directrius productivistes europees. Engreixar el bestiar intensivament significa acumular el màxim d'animals en el mínim espai possible i accelerar els ritmes d'engreix i creixement per tal de reduir costos, encara que s'hagi de medicar el

bestiar amb molts fàrmacs i antibiòtics.

En el sector porcí, les defecacions que hi ha a les corts es netegen amb aigua a pressió i es converteixen en una fracció totalment líquida: el purí. Aquest fem líquid s'aplica com a adob als camps sense cap control efectiu i es filtra amb facilitat al subsòl, cosa que contamina les aigües freàtiques, els pous i les fonts.

L'administració, lluny de plantar cara al sector, més aviat se n'ha fet còmplice i han proliferat les plantes de tractament de purins, que assequen el fem en grans calderes cremant gas natural vingut expressament per l'ocasió.

La promoció de circuits curts de producció i distribució, la disminució de la cabana porcina, el retorn a les pràctiques com el jaç de palla o la cria de porcs ecològics haurien de ser les mesures adoptades per poder afrontar el problema des de l'arrel. En l'àmbit personal, cal un replantejament del consum de carn. El món del camp i la ciutat són dues cares d'una mateixa moneda i a tot arreu es mouen massa bitllets en poques mans.

Un riu sense aigua no és un riu

El Ter té una peculiaritat, la llei que en regula el cabal (la Llei 15/1959), cosa que –tot i que ens fa recular a l'època franquista– hauria de ser positiva. Aquesta llei, però, s'incompleix sistemàticament, de la mateixa manera que no es respecta el Pla Sectorial de Cabals de Manteniment de 2006, aprovat per la mateixa Agència Catalana de l'Aigua (ACA). Durant bona part del seu recorregut, tres

Els purins, que s'apliquen com a adob als camps, es filtren amb facilitat al subsòl i contamineixen les aigües freàtiques, els pous i les fonts

quartres parts del riu es transvasen cap a la xarxa d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL), mentre que el quart restant té l'oportunitat de seguir el seu curs natural. De fet, el que veiem aigües avall de l'embassament del Pasteral són les sobralles d'un curs transvasat; és el sobreexidor, el volum d'aigua superior a la concessió i que és indultat quan les canonades del Pasteral cap a Cardedeu van saturades. Tot això, evidentment, no és innocu: a banda dels perjudicis econòmics, el fet que la derivació tingui lloc al tram mitjà del riu –quan encara ha de fer la majoria de les seves funcions ecològiques– té implicacions greus per l'ecosistema. La manca de cabal afecta la qualitat de l'aigua –petits aboca-

MIRALLS

Marina Subirats i Martori

“Cal desmuntar la masculinitat tradicional”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Necessitem dades dels coneixements mediàtics que té la societat

pàg. 7

ments que normalment no tindrien gaire implicacions queden magnificats i generalitzen l'eutròfia (excés de nutrients a l'aigua que pot matar organismes aquàtics), cosa que afavoreix l'extensió d'espècies exòtiques i dificulta l'existència als peixos autòctons, la majoria força amenaçats.

Les causes són clares i els efectes també. Tot i que les solucions potser no ho siguin tant i, certament, no hi hagi unanimitat quan es debaten als diversos fóruns preocupats per la salut del Ter, el que és indiscutible és que cal reduir la pressió que rep aquest riu. I el primer pas per fer-ho és que tothom sigui conscient de la magnitud d'aquest impacte. **(Sergi Solà, Grup de Defensa del Ter; Dani Boix, Associació de Naturalistes de Girona i Albert Ruhí, L'Ateneu Juvenil, Cultural i Naturalista de Girona).**

El Besòs, la garantia d'abastament de Barcelona

La ciutat de Barcelona, històricament, s'abastia de les seves dues conques, la del Llobregat i la del Besòs. Els pous de Montcada (riu Besòs) abastien gran part del nord de la ciutat, tot i que la contaminació causada pel creixement industrial a partir de la dècada dels anys 70 va impossibilitar l'aprofitament dels seus pous. La conseqüència ha estat que Barcelona s'abasteix en un 50% del transvasament del Ter i l'altre 50% del Llobregat i dels seus pous.

Ecologistes en Acció de Catalunya lluita pel bon estat ecològic del Besòs, perquè els seus aqüífers tornin a garantir l'abastament de Barcelona i per la seva

recàrrega mitjançant els afluents de les depuradores. Malauradament, l'administració no compta amb un pla decidit de recuperació dels pous, d'aprofitament de les aigües depurades o de recuperació de les riberes ni disposa d'una exigència en els controls dels abocaments industrials. En relació a l'abastament del Besòs, s'argumenta que els costos econòmics superen els d'altres alternatives com poden ser la dessalació, les interconnexions o els transvasaments del Ter, l'Ebre o el Segre. Amb tot, el fet de no considerar les aigües de la pròpia conca com les prioritàries per l'abastament atempta contra el concepte de gestió sostenible i avala el criteri de transportar aigua des d'una altra conca.

L'administració no compta amb un pla decidit de recuperació dels pous, d'aprofitament de les aigües depurades o de recuperació de les riberes ni disposa d'una exigència en els controls dels abocaments industrials

L'Informe Besòs redactat per l'ACA planteja diverses actuacions per incrementar les extraccions dels aqüífers del Besòs en 34-38 hm³/a (hectòmetres cúbics per àrea), la majoria de les quals ja s'han executat. Tanmateix, n'hi ha algunes que no es s'han aplicat perquè la sequera ja ha passat, perquè estan pendents de concessió o bé perquè suposen tractaments molt cars.

Un dels trams del riu Ter

- Narcís Rubio

Davant la petició d'Ecologistes en Acció de recarregar els aqüífers amb aigües depurades per injecció, es respon negativament per dos motius: que les extraccions no han estat elevades (en volum d'aigua) i que no ha calgut recarregar-les per l'època de bonança hidrològica. Com si Barcelona no pogués tornar a patir una sequera mai més. **(Ecologistes en Acció de Catalunya)**

El Llobregat, el problema greu i silenciós de la salinització

Les mines de potassa del Bages, que funcionen des de l'any 1930 aproximadament, mantenen dos pous en actiu i donen feina a més de 1.000 persones. El sistema d'explotació utilitzat fa que cada dia treguin fora i deixin sobre el terra –sense protecció– prop de 5.000 tones de runams i la major part compostos per clorur sòdic (sal). Aquests runams immensos es dissolen a tots els rius, fonts i aigües subterrànies: han deixat el poble de Sallent sense aigua potable i això, tot i que és molt greu, no és el pitjor; també salinitzen el riu Llobregat, que abasteix la meitat de la població de Barcelona. Aquesta salinització és tan greu que el col·lector de Salmorres construït ara fa vint anys s'haurà d'ampliar i la Generalitat ha hagut de construir una planta des-saladora a Abrera perquè, a causa de l'alt grau de sal que porta l'aigua, no pot ser potabilitzada directament (produiria els perillosos triallometans).

Durant el govern de Convergència i Unió, la Generalitat de Catalunya no va fer res de res i el problema ha anat creixent. Amb el tripartit, el Departament de Medi Ambient (en mans d'Iniciativa

Verds), en un primer moment, va encarar el problema, però ara sembla incapaç d'afrontar-lo en tota la seva magnitud –pressionat per l'amenaça de la pèrdua de llocs de treball–, ha tapat la boca a l'ACA (que depèn del mateix Departament) i no vol sentir parlar d'un estudi de la UPC que proposava solucions (prousal.org/documents/302827548.doc).

Les entitats han denunciat aquest disbarat ecològic a tot arreu. L'any 2003, el fiscal de Medi Ambient va interposar una denúncia per delictes ambientalment a instàncies d'unes quantes persones de la plataforma Montsalat. Una denúncia que, avui dia, sembla aturada als jutjats. Recentment, hem posat recursos i denunciat davant la UE que “les mesures per la reducció de la contaminació salina” –que, per cert, costen 300 milions d'euros i només són proposades davant l'imperatiu que representa la directiva marc europea sobre aigües de 2005– són concretes i obvien un fet fonamental, que caldria aturar immediatament l'abocament de residus al costat del Llobregat. A més, evidencien la incapacitat per respondre de la Generalitat, l'interès nul que mostra per solucionar el problema i la limitació evident de les altres mesures correctores.

Pel que fa al futur... sembla que, a la mina de Sallent, només hi ha potassa per tres o quatre anys. I doncs, què se'n farà, de la mina? Serà veritat que volen col·locar-hi residus (nuclears o no) per aprofitar els pous? De les 50.000.000 tones de sal abocada al costat del Llobregat, qui se'n responsabilitzarà? La Plataforma ProuSal! no restarà amb els braços plegats, com demostren les seves apari-

Els immensos runams salins es dissolen a tots els rius, fonts i aigües subterrànies i han deixat el poble de Sallent sense aigua potable

La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre està elaborant un pla de conca de repartiment de l'aigua del riu fet a mida dels interessos polítics del govern socialista d'Aragó, de l'agroindústria i dels potents interessos de les gran companyies hidroelèctriques

cions als mitjans de comunicació (fa poc al programa de TVE *El Escarabajo verde*) i els seus actes reivindicatius. (**Plataforma ProuSal!**)

L'Ebre sense cabal és la mort del Delta

El Pla Hidrològic Nacional (PHN) que es va aprovar l'any 2000 tenia previst un transvasament del riu Ebre de 1.050 hm³/any cap a la costa mediterrània (pel nord fins a Barcelona i pel sud fins a Almeria) per atendre la demanda d'aigua creixent del regadiu intensiu i el desenvolupament immobiliari i turístic projectat. Les afectacions ambientals, socials i econòmiques que suposava aquest transvasament van generar una forta oposició ciutadana, que va fer que el 2004 el macroprojecte de gran transvasament fos derogat. Tanmateix, es van declarar d'interès general les 850 obres recollides a l'annex II del PHN, que alimenten una expectativa insostenible de nous regadius similar a la del PHN, a més d'amagar la primera fase dels canals per on aniran els futurs transvasaments, tan cap a Barcelona amb el Segarra-Garrigues com cap al sud amb el Xerta-Sènia.

L'any 2009 s'havia de fer públic l'esborrany de Pla de Conca per a l'Ebre per les properes dècades. El punt més important d'aquest pla és la determinació del cabal ambiental que ha de passar per tots els rius de la conca i també en el tram final. La determinació d'aquest paràmetre és clau pel futur del Delta i de la mar de l'Ebre. Un cabal baix que eixugui el

riu i el converteixi en un canal encaixonat acabarà d'enfonçar a unes Terres de l'Ebre que ja estan tocades des de fa molt temps. La Plataforma en Defensa de l'Ebre sempre ha reivindicat un riu amb energia, potent, sa, amb un cabal líquid i sòlid suficient per fer tirar endavant estes terres. Amb tot, la Confederació Hidrològica de l'Ebre està elaborant un Pla de Conca fet a mida dels interessos polítics del govern socialista d'Aragó, de l'agroindústria i dels interessos de les gran companyies hidroelèctriques, sense tenir en compte la directiva marc de l'aigua.

Els problemes associats al repartiment del riu no són els únics, també hi ha la greu contaminació industrial i nuclear. L'embassament de Flix reté els sediments contaminats vessats durant el darrer segle per la indústria electroquímica. Flix, juntament amb els abocaments industrials de Monzón, Sabiñánigo, la zona del Baix Gállego, Vitòria, Miranda de Ebro i Saragossa, és un dels punts amb major contaminació. A més, al llarg de l'Ebre, hi ha dos centres nuclears: el primer, situat al tram alt del riu (Garoña) i el segon, Ascó, amb dos reactors, situat a menys de cinc quilòmetres de la petroquímica de Flix. Aquests centres nuclears estan a punt d'esgotar la seva vida útil i de seguretat, però l'administració es planteja ampliar-ne el temps de funcionament vint anys més. En el cas concret d'Ascó, fins i tot es vol instal·lar el cementiri de tots els residus nuclears de l'Estat espanyol. (**Plataforma en Defensa de l'Ebre**)

El perfil humà de l'aigua

Mar Carrera

L'estat deficient dels rius catalans també és un dels punts de l'exposició *Aigua, Rius i Pobles*, un macroprojecte que es pot visitar actualment a Tarragona i que està coordinat pel físic i economista Pedro Arrojo. Defensor acèrrim d'una nova cultura de l'aigua que permeti que totes les espècies la puguin utilitzar –que vol dir que no s'oblidin les funcions ecològiques i socials de l'aigua–, Arrojo assegura que les entitats promotores d'aquesta exposició volien trencar amb el tòpic que la destrucció del medi aquàtic és “cosa d'ecologistes” i pretenien destacar el perfil humà de les lluites i els conflictes que sorgeixen al voltant de l'aigua arreu del món. “Donar protagonisme als afectats i als lluitadors socials, que potser no tenen la raó absoluta ni la solució, però sí que viuen el problema des d'una sagnant primera línia”, assegura.

La font

L'any 2000, la Comissió Mundial de Preses va presentar un informe on reconeixia la seva impotència a l'hora de precisar el nombre de persones desplaçades a causa de la construcció de 45.000 embassaments a tot el món, una xifra que finalment es va situar entre els 40 i els 80 milions. Aquesta indeterminació no només era “escandalosa”, segons Arrojo, sinó que implicava “la invisibilitat de les víctimes i els lluitadors”. D'aquí, la deci-

sió d'elaborar una exposició que viatjaria per tot el món.

Planeta blau escàs?

Tot i que la Terra es considera el planeta blau, s'estima que 1.200 milions de persones no tenen garantit l'accés a l'aigua potable i que cada dia moren 10.000 persones per aquest motiu, la majoria mainada. Però la crisi global de l'aigua, argumenta Arrojo, no prové tant dels problemes d'escassetat com de la contaminació massiva i sistemàtica de rius, llacs i aqüífers. Una contaminació que, segons el físic, és tant orgànica i biològica –provinent d'abocaments urbans i agroramaders– com tòxica, originària de les activitats industrials, agràries i mineres.

La pesca enverinada

“Matar la salut dels rius no és tan sols destruir la diversitat, sinó que equival a matar milions de persones”, sentència Arrojo. Al riu Pilcomayo, a Bolívia, la pesca està minvant i l'horticultura es debilita; se sospita que la contaminació del rec prové de les conegudes explotacions mineres de Potosí. El llac Txad, un dels més grans del món, està perdent aigua pel canvi climàtic i per la derivació massiva de les aigües a grans projectes de regadiu. La conclusió és que desapareix la pesca i l'agricultura tradicional que sostenia el llac i, de retruc, el mitjà de subsistència de vint milions de persones.

Aigües violentes

L'exposició *Aigua, Rius i Pobles* mostra amb fotografies impactants els efectes de les catàstrofes i conflictes associats a l'aigua. Un d'ells és el del Kurdistan turc, on la construcció de 22 grans preses del projecte del sud-est d'Anatòlia (GAP) ha comportat el desplaçament massiu de persones kurdes, fet que ha servit per dispersar la població “sota el pretext que donen suport a la guerrilla del PKK”, recorda Arrojo. Després, hi ha les guerres no declarades en relació a l'aigua, amb el cas més flagrant de la massacre causada per la construcció de la presa de Chixoy, a Guatemala. “Uns 200-300 maies, sobretot dones i nens, van ser metrallats”, denuncia. El motiu és que es resistien a deixar les seves terres. “Va ser l'exèrcit i no hi ha hagut judici; amb tot, ara s'està començant a revisar el cas”, afegeix el director d'*Aigua, Rius i Pobles*.

Davant d'aquestes situacions, la resistència dels pobles es fa imprescindible. L'exposició no omet les petites victòries. A França, tal com exposa la mostra, es va aconseguir aturar la construcció de vuit preses al riu Loire, ja que el govern finalment el va considerar un “riu escènic” que calia protegir i fins i tot va arribar a dinamitar diverses de les antigues preses. L'exemple, fruit de l'esforç humà, demostra que fer marxa enrere en la crisi de l'aigua no només és possible, sinó que és el camí.

Manifestació del 30 de maig de 2010 de la Plataforma en Defensa de l'Ebre a Barcelona

Eloi de Mateo

Marina Subirats i Martori

“Estem en un moment en què cal desmuntar la masculinitat tradicional”

De petita, Marina Subirats s'empipava cada vegada que havia de parar taula i el seu germà no. Essent una nena, ja s'adonava de les injustícies que havia de viure pel fet d'haver nascut dona. Aquest inconformisme la va dur a investigar les identitats socials i a dirigir organismes com l'Institut de la Dona i la Comissió d'Igualtat d'Oportunitats de la Unió Europea. Els seus estudis sobre l'estructura social mostren la necessitat de reflexió sobre el rol de l'home per poder frenar el masclisme que encara es viu a la societat. Una mostra d'això és el 'postmasclisme', un nou grup emergent que intenta aturar el progrés acusant la dona d'abusar de la llei integral contra la violència de gènere per discriminar l'home com abans havia fet el patriarcat amb ella.

Aída Corón
miralls@setmanaridirecta.info

Sovint s'ha discutit si l'objectiu central del moviment feminista és aconseguir la igualtat entre homes i dones o bé l'equitat, és a dir, potenciar les qualitats de cada persona. Com ho definiria vostè?

Com en tots els moviments socials, hi va haver diferents tendències. Inicialment, l'impuls va sorgir per assolir una igualtat

on la dona estigués al mateix lloc que un home i fos socialment valorada igual que ell. Després, aquesta reivindicació va passar a voler afirmar les característiques i capacitats pròpies de les dones. Per tant, podríem dir que s'ha buscat la igualtat i alhora l'equitat.

Durant els darrers anys, s'han posat moltes etiquetes que han emfasitzat negativament les actuacions d'alguns moviments. En algun moment ha sorgit un veritable feminisme radical que ha intentat situar-se al capdavant?
Estem acostumats a rebre informació massiva de tot tipus i ja no ens sobta res, per això s'han de crear tendències que cridin l'atenció. El feminisme no ha estat mai equivalent al masclisme. Aquest s'ha basat en el predomini d'un sobre l'altra i en el feminisme no es parla mai de posar-se per sobre de ningú, sinó de la igualtat entre els diferents i de la organització de la societat d'una altra manera.

— *“Moltes dones continuen creient que han de ser complaents per ser acceptades pels homes”*

Tant a Internet com a diversos articles de premsa, es parla d'un nou brot masclista, conegut com a postmasclisme, que frena el progrés. Si el masclisme no ha desaparegut mai del tot i s'exageren les tendències per cridar l'atenció, creu que aquest nou masclisme és real?

És cert que, alhora que les dones progressen, hi ha homes que es resisteixen al canvi. No obstant això, el moviment d'homes per la igualtat també va creixent. De brots n'hi ha cada dia i de tota mena, sempre sorgeixen resistències als moviments socials, però no és clar que sigui el que progressarà. De moment, són casos aïllats, tot i que encara hi ha dones propenses a donar suport, sense adonar-se, a allò que els afecta. Moltes dones continuen creient que han de ser complaents per ser acceptades

pels homes. Essent regidora d'educació de l'Ajuntament de Barcelona, Marina Subirats va provar com la mainada d'avui dia encara mostra actituds patriarcales. Quan, al pati d'una escola, es treu la pilota als nens perquè ocupen massa espai i no deixen que les nenes juguin a altres jocs, elles senten compassió. La pietat és un component associat a la feminitat, per això les nenes no són capaces de veure què guanyen i què perden en cada situació.

Un dels principals arguments d'aquest postmasclisme rau en les denúncies falses. Afirment que el nombre de casos fraudulents és més elevat del que es mostra. Això podria tenir alguna relació amb l'augment de les dones mortes i amb la disminució de denúncies durant aquest 2010 en relació amb l'any anterior?

No crec que hi estigui relacionat. En tots els delictes hi ha acusacions falses i aquest no serà menys. Ja s'ha demostrat que la quantitat de fraus per treure profit en els divorcis són poquíssims. Aquest manifest tampoc no significa que augmentin les agressions dels homes, més aviat enforteix l'argument que hi ha dones maltractades que no posen denúncia per por o perquè no veuen la realitat. Les agressions sempre han estat silenciades, però abans no hi havia tants crims. A mesura que les dones formulen demandes, el conflicte es fa més agut i alguns homes no entenen per què no poden manar. És per això que esgrimeixen la situació per acusar les dones.

També s'acusa les dones de no permetre als pares formar part de la vida de la canalla. Si hi ha denúncies falses, també hi deu haver casos en què no hi ha prou proves per acusar un veritable maltractador. Això no és un risc per les menors?

Sabem del cert que els nens i nenes que han viscut amb un pare maltractador tenen molta probabilitat d'esdevenir maltractadors i maltractades. Els nens interioritzen allò que van veient, de manera que prenen la violència com a normal. Tot i que sembla injust, quan hi ha una denúncia, s'ha d'evitar aquest problema a llarg termini. La llei té mancances que provoquen situacions particulars injustes, però es tracta de prevenir. S'ha de protegir la criatura, perquè el risc d'agressió és superior al de no veure el pare.

FOTOGRAFIES:
Anna Murillo

S'ha parlat de la síndrome d'alienació parental i es culpa les mares de la distorsió de la imatge del pare en alguns casos de divorci amb canalla. És usual aquesta manipulació?

Lamentablement, passa sovint. Molts homes i també dones inclouen els fills a les seves baralles d'exparella. Les criatures són l'arma perfecta per fer mal a l'altre, fer-li pressió i xantatge emocional. S'hauria de protegir i preservar la figura dels fills per evitar que siguin una simple arma per accelerar els tràmits de divorci o fer-los favorables per a un.

“No es pot tractar tots els homes de maltractadors, però les dades sí que diuen que tenen tendència a utilitzar molt més la violència”

Ja hem aconseguit eliminar les injustícies que patia la dona?

Parcialment, ja que els ritmes de canvi són molt diversos. Al món occidental, tot i no tenir igualtat total, la dona ha sortit de la cuina, mentre que, en l'àmbit musulmà, hi ha --una submissió horribosa. Però també hi ha casos curiosos, com l'Àfrica negra, on hi ha dones al poder polític. Cada cultura avança a un ritme diferent.

En quin lloc es troba la nostra societat?

Nosaltres hem aconseguit avançar molt en l'objectiu d'arribar al lloc que ocupen els homes, però no a donar importància als valors propis de la dona. Anem menjant espai al patriarcat en una societat que resulta ser més androcèntrica que mai.

Què hauríem de fer per resoldre això?

Per fer retrocedir l'androcentrisme, les dones ens hem de retrobar entre nosaltres per avançar i definir l'organització de la societat, però partint de moltes coses que ja han fet els homes. Cal passar d'un esquema darwinista, on la llei del més fort regeix

Repensar la masculinitat

“La societat ha descobert només un tros de la violència masculina: la dels homes cap a les dones. Els homes moren més i abans. Això, sovint, és culpa de la tendència que tenen de posar-se en risc per demostrar que són valents. Estem en un moment en què cal desmuntar la masculinitat tradicional i, aquí, les dones hi tenim un paper important. Ara mateix, el model de moltes persones està en crisi i, per tant, hem de reflexionar a fons al vol-

tant de la identitat masculina, a més de la femenina. En aquesta crisi, encara no hem tocat fons, però les veus que sorgeixen ara estan intentant fer repensar la masculinitat. Per desgràcia, els nostres nens i nenes continuen rebent una educació masclista. Hem de donar més pes als valors associats a la dona, que són valors de cooperació, d'entendre'ns, de diàleg i d'aprofundir en els sentiments i les emocions. Si no ho fem, correm el

risc de tenir criatures cada vegada més agressives i de fer que visquin en un entorn on no podran comunicar-se, perquè no en sabran. La història ens ha ensenyat que les classes socials predominants no es posen mai en dubte. Avui dia, no hi ha un patriarcat omnipotent i inqüestionable, però confio que aconseguirem canviar si la societat continua pressionant”.

la lluita per sobreviure, a un estat de cooperació que no suposi un risc de destrucció total de cap identitat. Les dones hem d'acostar el nostre pensament als homes, perquè necessitem la seva col·laboració. Hem de fer recular el raonament masclista d'utilitzar la violència com el millor sistema.

Pot ser que aquest androcentrisme vingui donat perquè la dona ha perdut els objectius que un dia es va marcar o perquè s'ha oblidat l'essència de la lluita?

Les coses han canviat, ja que formalment, avui, les dones tenim més drets i llibertats. Als inicis, la discriminació era tan clara que totes les dones la veien i se sumaven a la lluita. Ara n'hi ha molta menys, però amagada; és més estructural i interna i les joves no se n'adonen. El rebuig que hi ha avui és molt més difícil de descobrir i, en conseqüència, de combatre. La Conferència sobre les dones que va fer les Nacions Unides el 1995 a Pequín va ser un avanç molt significatiu. Aquest gran pas endavant va marcar el principi d'un període de progrés lent. Marina Subirats no dubta a assegurar que una nova conferència suposaria un pas enrere. Els moviments socials mai no segueixen una línia recta, sinó que tenen moments de retrocés. Una evolució lenta no s'ha de traduir en derrota i en l'adopció d'una actitud passiva, sinó en el camí per consolidar una base forta del que serà un proper avanç important.

Generalitzar els abusos i conductes també suposa un endarreriment pel progrés dels rols de l'home i la dona?

Per descomptat, perquè origina falsedats. Ni els homes ni les dones són totalment bons ni dolents. Les dones han estat en situació d'opressió i, per això, estan condicionades a ser més piadoses que agressives. No obstant això, també tenen una part retorçada en dosis diferents, com tot ésser humà. No es pot tractar tots els homes de maltractadors, però les dades sí que diuen que tenen tendència a utilitzar molt més la violència. De fet, es maten més entre ells que no a les dones. Quan això passa, es considera homicidi, no violència de gènere, perquè normalment totes dues parts han atacat i un ha guanyat. La dona, en general, no s'hi torna, sinó que n'és víctima. Són conflictes diferents.

Jovent viticultor: ecologista amb denominació d'origen

Fer compatible la bona collita amb el respecte pel medi, aquest és l'objectiu de la pagesia jove de l'Alt Camp i del Baix Penedès que, per mitjà de la producció ecològica, extreuen un vi aromàtic amb el qual sedueixen les millors taules del país.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Fresc, oxigenat i amb un punt d'acidesa, *El Nou de +500* rega amb abundància la cuina catalana i integra la llista de vins més apreciats gràcies a una fórmula que empena la qualitat del raïm amb la cura de la terra. Les persones responsables d'aquest producte són una trentena de joves pagesos de l'Alt Camp i del Baix Penedès, que des de 2008, elaboren un vi amb processos estrictament ecològics.

Amb tot, *El Nou de +500* només és el primer èxit d'una activitat estesa entre el Pla de Manlleu, Querol, Montmell i altres municipis de la zona, on aquests viticultors revaloritzen desenes de vinyes fornides de ceps i d'altres conreus. Emmirallant-se amb la regió de la Toscana, estudien el terreny i, malgrat els riscos inherents al projecte, han fet un vi d'alçada de la varietat parellada que, en ser cultivat en extensions situades entre 500 i 700 metres a nivell del mar, s'anomena *montnèga*.

Amb 'El nou de +500', aquesta plataforma revaloritza desenes de vinyes fornides de ceps i d'altres conreus fèrtils

En aquest paratge, a mig camí entre les dues comarques del sud, han calgut 300 hectàrees de vinya per extreure deu tones de raïm, amb les quals s'han omplert 8.000 ampolles d'*El Nou de +500*, etiquetat amb el segell de qualitat del col·lectiu.

A través de tècniques que eviten l'ús d'additius químics de síntesi, herbicides o colorants artificials, les viticultores han aconseguit un producte adaptat a les característiques de les vinyes –algunes actives des dels anys 30–, cosa que ha donat un aire al vi que els *sommeliers* han destacat des del primer moment.

Sòl autogestionat

La coordinació entre la pagesia jove és habitual aquests darrers anys. En altres ocasions, fills i filles de gent emprenedora s'han aplegat per reclamar ajudes i assessorament tècnic amb l'objectiu de millorar la seva producció. Especialment en èpoques de vaques magres com l'actual, condicionada per la recessió i la crisi financera.

A diferència d'altres, però, la iniciativa de les viticultores de l'Alt Camp i del Baix Penedès planteja un treball autofinançat, al marge de la Dominació d'Origen (DO) del Penedès i del suport econòmic de cooperatives i sindicats agraris. El fet d'haver-se desmarcat dels canons establerts els ha permès desenvolupar el seu propi camí, que, a més, té en compte la biodiversitat de les vinyes i dona recorregut al vi sense l'obsessió del guany individual. *El Nou de +500* es troba a les botigues per només vuit euros, accessible a totes les butxaques i prou rendible per garantir el treball del jovent viticultor.

Sobre aquests criteris, la pagesia ha aconseguit motivar altres explotacions a practicar l'agricultura ecològica per generar un vi de qualitat i combinable amb qualsevol àpat. Conscients que no participar del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica els suposa un risc, creuen que la seva activitat pot ser un model per altres experiències pensades per extreure el millor del sòl sense malmetre la diversitat genètica ni el valor de la terra.

Mentre *El Nou de +500* forneix les estovalles de llars i restaurants, la joventut pagesa de l'Alt Camp i del Baix Penedès ja pensa en treure altres productes d'aquestes vinyes fèrtils. En aquest sentit, la presència d'oliveres, ordi, sègol, fesos de mig fil, ametllers i fruiters anima el col·lectiu a ampliar el menú de possibilitats.

Segurament, la nova aposta serà un oli que, tot fugint de la química, seguirà el mateix estil d'agricultura ecològica i socialment sostenible, obert a menjadors, a mercats i al repartiment de cistelles a domicili.

Un raig de responsabilitat per la cuina catalana i també per la nostra economia.

Explotació agrària d'on els joves pagesos han extret el vi ecològic

Malgrat les penúries, el treball cooperatiu dóna esperances als nous emprenedors

Vadevicat

Una mirada crítica sobre el consum de mitjans

Francesc-Josep Deó
bonviure@setmanaridirecta.info

Els estudis sobre el consum de mitjans de comunicació ens recorden periòdicament quants minuts dediquem a llegir la premsa o quantes hores passem davant les pantalles, com són d'importants els mitjans audiovisuals en el nostre oci i, sobretot, quins són els principals connectors amb la realitat que ens envolta: essencialment la televisió i Internet.

Els estudis elaborats pel Baròmetre de la comunicació i la cultura confirmen que la televisió encara és el mitjà de comunicació més utilitzat dins la societat catalana. Altres pantalles, però, van ocupant més i més espai en aquest consum; és el cas d'Internet, dels videojocs, de la telefonia mòbil i d'altres dispositius mòbils. Algunes persones que es dediquen a estudiar la comunicació asseguren que aquest avenç de les "noves pantalles" és a causa de la interactivitat que ofereixen.

Però caldria preguntar-se si seleccionar un canal o llogar una pel·lícula d'un videoclub virtual és interacció; si poder comprar a través d'Internet o seleccionar un personatge en un videojoc és interacció. Potser sí que hem arribat a una societat tecnològicament tant passiva que, seleccionar un botó, saber manipular els comandaments d'un videojoc o, simplement, teclejar es considera interacció. Parlar d'interacció ha de voler dir bidireccionalitat —una paraula que, per desgra-

cia, ja no s'usa— i bidireccionalitat vol dir recepció, però també producció. Si no considerem la producció en el procés cap a la interactivitat, estem en el camí equivocat; simplement estem coincidint i, algunes vegades, defensant el discurs publicitari d'alguns fabricants d'electrònica de consum.

Realment, estem enlluernats amb la tecnologia audiovisual; no la veiem com una eina potent per oferir continguts, sinó com una finalitat en si mateixa; com una joguina o un *divertimento*. Ningú no pot negar que al segle XXI és molt important conèixer i dominar aquestes tecnologies digitals. Però fins i tot la introducció d'ordinadors a les aules està pensada per a la transmissió de coneixements —per a la recepció passiva— i no tant per a la creació de continguts propis ni per a l'anàlisi crítica dels continguts audiovisuals. Només una minoria de l'alumnat de primària o de secundària s'inicia en els llenguatges audiovisuals, en la producció escolar o en l'anàlisi de la publicitat o dels informatius.

Estan molt bé els estudis del Baròmetre de la comunicació i la cultura, està molt bé saber quin consum de pantalles fem els catalans i les catalanes, sobretot perquè ens dona dades sobre la importància dels mitjans audiovisuals en l'actualitat. Però, més que dades quantitatives, necessitem dades qualitatives de la capacitat mediàtica de la nostra societat. Unes dades que, sens dubte, són un

indicatiu de la capacitat crítica i participativa de la ciutadania.

Fins ara, el Baròmetre ens ofereix estudis —sembla que amb dades bastant fiables— del consum de les pantalles i dels mitjans de comunicació en general: quants minuts dediquem a llegir la premsa, a escoltar la ràdio o a estar davant de les diferents pantalles. Però quan tindrem estudis que ens donin dades sobre els coneixements mediàtics de la juven-

Quan tindrem estudis que ens donin dades sobre els coneixements mediàtics de la joventut? Quan sabrem quina capacitat comprensiva i expressiva té la ciutadania en l'àmbit mediàtic? No només del coneixement del programari i les eines digitals, sinó de la seva capacitat de saber 'llegir' i també saber 'escriure' textos audiovisuals

tut? Quan sabrem quina capacitat comprensiva i expressiva té la ciutadania en l'àmbit mediàtic? No només del coneixement del programari i les eines digitals, sinó de la seva capacitat de saber llegir i també saber escriure textos audiovisuals.

L'alfabetització mediàtica és un indicatiu de la capacitat crítica i participativa de la ciutadania
- **AulaMèdia**

Alfabetització mediàtica

A la societat del segle XXI en què vivim, indiscutiblement, és necessària una consciència social davant les pantalles, una nova alfabetització de la societat, una alfabetització mediàtica que doti la ciutadania d'una mirada crítica davant la realitat que construeixen i mostren els mitjans de comunicació.

En l'àmbit escolar, cal implementar una educació en comunicació universal per a tot l'alumnat, que eduqui en les eines, però també en els llenguatges i —sobretot— en l'anàlisi dels continguts mediàtics. Però aquesta educació en comunicació o educació mediàtica ha d'anar més enllà de les aules —i així ho reconeix la Unesco i també el Parlament Europeu— per aconseguir que la ciutadania tingui més elements crítics davant les pantalles.

En aquest sentit, la llei de la comunicació audiovisual de Catalunya fa referència a l'alfabetització audiovisual i a la formació en comunicació audiovisual de la ciutadania. A l'apartat referent a la formació en comunicació audiovisual de la ciutadania, es recull que "la Generalitat ha de vetllar per la màxima competència comunicativa, tant la comprensiva com l'expressiva, en l'àmbit audiovisual i en les tecnologies de la informació i la comunicació". En el seu extens articulat, també es recull que "els prestadors de serveis de comunicació audiovisual han de contribuir a l'alfabetització audiovisual bàsica dels ciutadans".

Però aquestes paraules que sonen tant bé són això, paraules, articles d'una llei aprovada fa quatre anys i mig que encara no s'han desenvolupat.

Termes com *competència comunicativa* o *alfabetització audiovisual de la ciutadania* encara són "uns conceptes eteris sobre un paper mullat".

MÉS INFORMACIÓ:

- Bloc d'AulaMèdia: www.aulamedia.info.
- Revista digital AulaMèdia: www.aulamedia.org.

La felicitat de les ombres

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Els clàxons, les banderes i tants de *souvenirs* de la felicitat col·lectiva només m'inspiren una profunda decadència, un absentisme que demana a crits contemplar qualche paisatge que em deixi en pau, que em faci lliure. Silenciosament i sense significats. Una ombra.

No ho entenc, però he deixat de creure en tot tipus de rituals. Les cerimònies em vénen grosses i estic convençut que no em diagnosticaran cap tipus de trastorn passatger. Estic ben sa.

De fet, els rituals de la felicitat em generen al·lucinacions permanents: bloqueig de la parla, paràlisi facial, assentiment cervical involuntari. Sense cap mena de dubte, són el resultat de llargues sessions de teledivertiment i abnegada lectura de tres i quatre suplementos dominicals.

Sincerament, em refresca quan em deixen de vendre metàfores rovellades i s'abstenen de recomanar-me la millor manera de saber com hauria de ser tot.

-
Segur que això comporta espais de convivència i rituals. Però que ho siguin des de la naturalitat i des dels rostres dels altres. Sense cap circ
-

Com a la imatge, fars, camins, ombres i horitzons no tenen sentit per ells mateixos si no són gaudits des de la llibertat més absoluta per fugir de tot allò que no ens dona la gana ser. Des de la tranquil·litat, des de la lentitud i la convicció, el retorn a tot el que un vol possiblement comenci des del no-res i la bellesa. Són massa segles de doctrina.

A la facultat em digueren que tot això rebia el nom de post-modernitat i jo, amb una paraula, em vaig sentir conformat. Pobre innocent. Després vengueren milers de sons alineats en línia recta. Cap d'ells no va ser capaç de descriure res del que veig, cap d'ells no m'ha fet més lliure ni m'ha ajudat

a decidir res. Possiblement, les ombres de la fotografia voldrien continuar essent ombres durant molt de temps, fins a entendre el perquè de la bellesa i del silenci. Sense més desig que el de ser. Simplement. I segur que això comporta espais de convivència, rituals i memorials. Però que ho siguin des de la naturalitat i des dels rostres dels altres. Sense cap circ.

Tomeu Adrover i Quetglas

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA ESCRITA

‘Què!’ publica la fotografia d’una dona assassinada

El diari gratuït *Què!* va publicar, el 8 de juliol, a la pàgina deu, una notícia titulada “La violència de gènere no és només cosa d’adults”, on va destacar que el 9,2% de les adolescents ha sofert maltractaments físics o psicològics per part de la seva parella. Però allò criticable no és que el diari editat pel grup Vocento (que també publica l’*ABC*) parlés dels maltractaments a les adolescents, sinó que acompanyés la peça amb una fotografia totalment sensacionalista, morbosa i sense cap mena de respecte per la persona que hi apareix reflectida. *Què!* acompanya la notícia amb una fotografia de la primera dona assassinada a l’Estat espanyol durant el mes de juliol d’enguany. A la imatge, s’hi pot veure el cadàver d’aquesta persona, que apareix estirat a terra, just al costat d’una paret tacada d’esquitxos de sang. XAVI MARTÍ

PREMSA ESCRITA

“La llei del cinema a la premsa”

L’informe titulat “La llei del cinema a la premsa” del periodista Ignasi Franch i publicat i difós per Media.cat es va presentar el 9 de juliol. L’informe va concloure que alguns mitjans es posicionen respecte aquesta llei, que el gremi d’empresaris marca la pauta informativa i que els mitjans, majoritàriament, han abordat la llei des d’un punt de vista exclusivament lingüístic. En aquest sentit, senyala que “només en un 5% dels casos la premsa aborda la llei en tota la seva complexitat”. Aquesta visió, que segons Media.cat “és reduccionista”, es dona als mitjans favorables a la llei. Aquests mitjans, segons Franch, són *El Punt* i *l’Avui*; entre els contraris, s’hi troba *El Mundo* i, al grup dels neutrals, s’hi troben *La Vanguardia*, *El País* i *El Periódico*. Per últim, l’informe conclou que han estat les empreses i les federacions d’empreses contràries a la llei les que “han marcat la pauta informativa de tots els mitjans” i han tingut un pes prioritari a l’hora de ser citades com a font. Així mateix, Franch senyala que, si bé els diaris que anomena neutrals no han mostrat línia editorial al respecte, aquests “s’han vist desbordats pels seus opinadors, que s’han mostrat manifestament favorables” a la llei del cinema. M. S.

TELEVISIÓ

José Montilla parla del 10-J en un programa del cor

El president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, va atendre, el dia 11 de juliol, la trucada de *La Noria* –el programa del cor dels dissabtes a la nit a Telecinco presentat per Jordi González. L’espai televisiu va emetre en directe la trucada amb el president a les 12:45 de la matinada. Montilla va parlar de la històrica marxa en defensa de l’Estatut –on van predominar els crits d’independència i contra la classe política–, de la qual va marxar a la confluència entre el Passeig de Gràcia i la Gran Via. Montilla va afirmar que, aleshores, “el van perseguir 30 energúmens”, tot i que “no va sentir que estigués en perill la seva integritat”. També va qualificar el grup de manifestants que el van perseguir fins al Departament de Justícia d’“intolerants” i “feixistes”, tot i que ràpidament es va afanyar a qualificar la manifestació “d’exemple de civisme” i al grup que el va perseguir de “minoria anecdòtica”. Durant la conversa –que va durar deu minuts, amb un tall publicitari inclòs– Montilla va culpar el PP de la situació i va optar per “refer el pacte estatutari”. A més, de la mateixa manera que va obviar els crits d’independència, va assegurar que la majoria de la gent que es manifestava “se senten catalans i espanyols” i va donar el seu suport a “l’excel·lent selecció espanyola”. MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

Intereconomia silencia la manifestació del 10-J

Els informatius del canal Intereconomia –afí al Partit Popular i a sectors d’extrema dreta– van silenciar la manifestació massiva del 10-J convocada sota el lema *Som una nació. Nosaltres decidim*. Per substituir aquesta notícia, van parlar de l’afluència a les platges barcelonines –que van xifrar en mig milió de persones–, “en un ambient caldejat per un partit, l’endemà, de la selecció espanyola”. Durant la peça, es van mostrar banderes espanyoles que, segons el reporter Miguel Maristany, “ignoraven algunes altres com la independentista”. Durant la connexió, es va destacar el bon temps i les compres de rebaixes, així com els preparatius per la pantalla gegant que s’instal·laria l’endemà per visionar la final del mundial. Per acabar, el reporter va igualar la xifra de manifestants donada per Òmnium Cultural a la de persones que van veure les semifinals –un milió i mig– i el presentador va etzibar: “Ja veuen, tota Catalunya, naturalment, pendent del partit de la selecció”. M. S.

ANÀLISI

Nacionalisme i futbol: ariets de la publicitat i el pensament únic

Xavi Martí

El futbol, com qualsevol altre joc, hauria de ser això... un joc. Quan la pilota deixa de rodar, ha deixat de rodar. Aquest darrers dies, hem assistit a l’exaltació nacionalista estatal vehiculada amb samarretes de tots colors, un fenomen que no és nou. L’àmbit de la publicitat s’ha adonat de la font de negoci que suposa aquest binomi: nacionalisme i futbol. La mar-

ca General Òptica va crear un spot que es va emetre a la web de Telecinco abans de poder visionar els partits del Mundial de Futbol que va reproduir les imatges d’un gol anul·lat a la selecció espanyola al Mundial de 2002. L’anunci no buscava presentar cap producte, sinó fer que les persones entressin al Facebook titulat *Els ulls de l’afició*, on cal votar per aconseguir –segons resa l’spot– “que els àrbitres mai més s’equivoquin al mundial”. El 8

de juliol, després de la victòria sobre Alemanya, la publicitat va tornar a carregar les seves armes amb nacionalisme i futbol per promocionar la quarta pel·lícula de *Shrek*, que inclou una versió en 3D. A la portada del diari *Què!*, hi va sortir la imatge del personatge de dibuixos animats convenientment inserida dins la fotografia dels jugadors de la selecció espanyola que celebraven el gol. *Què!* va dedicar set pàgines a la victòria

de la selecció i, com per art de màgia i sense cap motiu que ho justificqués, la imatge de *Shrek* va tornar a aparèixer a la pàgina sis, sota la fotografia de la reina Sofia. El mateix dia, paradoxalment, Paramount va anunciar que la versió catalana de la pel·lícula només es podria veure en 2D i només a dotze sales catalanes. Un cop més, nacionalisme i futbol... els ariets de la publicitat, del capitalisme, del pensament únic.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

SOLIDARIDAD OBRERA
Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
<http://soliobrera.cnt.es>
soliobrera@cnt.es

Catalunya
19 de juliol 2010
10
Núm. 119 Juliol'10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta · Bcn · 93 318 81 62

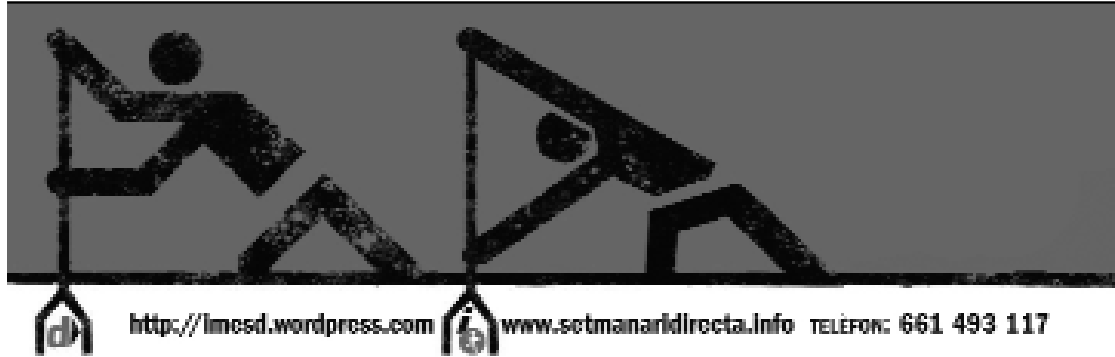
L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

ECOLOGISTES
CATALUNYA
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

, espai directa

<http://lncsd.wordpress.com> www.setmanaridirecta.info TELÈFON: 661 493 117

Directa a les biblioteques!

Al setembre les biblioteques escullen a quines publicacions es subscriuen. Si la Directa encara no és a la biblioteca del teu barri o poble demana-la!

BIBLIOTEQUES SUBSCRITES:

Badalona	Biblioteca Can Casacuberta
Badia del Vallès	Biblioteca Vicente Aleixandre
Barcelona	Biblioteca Barceloneta-La Fraternitat
Barcelona	Biblioteca El Carmel-Juan Marsé
Barcelona	Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra
Barcelona	Biblioteca La Sagrera-Marina Clotet
Barcelona	Biblioteca Les Corts-Miquel Llongueras
Barcelona	Biblioteca Sagrada Família
Barcelona	Biblioteca Sant Pau i Santa Creu
Barcelona	Biblioteca Vila de Gràcia
Cardedeu	Biblioteca Marc de Vilalba
Castellar del Vallès	Biblioteca Antoni Tort
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Central de Cornellà de Llobregat
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Marta Mata
Espulgues de Llobregat	Biblioteca Central Pare Miquel d'Espulgues
Gavà	Biblioteca Josep Soler Vidal
Hospitalet de Llobregat, l'	Biblioteca La Bòbila
Masnou, el	Biblioteca Joan Coromines
Mataró	Biblioteca Pompeu Fabra
Mollet del Vallès	Biblioteca Can Mula
Parets del Vallès	Biblioteca Infantil i Juvenil Can Butjosa
Prat de Llobregat, el	Biblioteca Antoni Martí
Sabadell	Biblioteca del Nord
Sallent	Biblioteca Sant Antoni M. Claret
Sant Cugat del Vallès	Biblioteca del Mil·lenari
Santa Coloma de Gramenet	Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramenet
Santa Perpètua de Mogoda	Biblioteca Josep Jardí
Tiana	Biblioteca Can Baratau
Vilafranca del Penedès	Biblioteca Torras i Bages
Vilanova i la Geltrú	Biblioteca Armand Cardona Torrandell
	Bibliobús El Castellot
Blanes	Biblioteca Comarcal de Blanes
Cassà de la Selva	Biblioteca Pública de Cassà de la Selva
Escala, l'	Biblioteca Víctor Català

Cap biblioteca sense la seua subscripció!

Figueres	Biblioteca Fages de Climent
Girona	Biblioteca Pública de Girona
Olot	Biblioteca Marià Vayreda
Salt	Biblioteca d'en Massagran
Salt	Biblioteca Pública de Salt
Sant Feliu de Guíxols	Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit
Sant Hilari Sacalm	Biblioteca Municipal Sant Hilari Sacalm
Balaguer	Biblioteca Margarida de Montferrat
Lleida	Biblioteca Pública de Lleida
Mollerussa	Biblioteca Comarcal Jaume Vila
Tàrraga	Biblioteca Central Comarcal de Tàrraga
Calafell	Biblioteca Ventura Gassol
Cambrils	Biblioteca Municipal de Cambrils
Falset	Biblioteca Municipal i Comarcal Salvador Estrem i Fa
Reus	Biblioteca Central Xavier Amorós
Tarragona	Biblioteca Pública de Tarragona
Vila-seca	Biblioteca Pública de Vila-seca
Amposta	Biblioteca Sebastià Juan i Arbó
Flix	Biblioteca Artur Bladé i Desumvila
Perelló, el	Biblioteca Cabra-Feixet
Tortosa	Biblioteca Marcel·lí Domingo

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Asprer, 16. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Ctra. de Vilatorrada, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falca · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Penrenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arzoniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 9. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

FRANÇA · LA FORTA ONADA DE MOBILITZACIONS DELS DARRERS SIS MESOS NO S'ATURA I PROMET CONTINUAR DESPRÉS DE L'ESTIU

Sarkozy aprofita la crisi per reduir despesa social, funcionariat i pensions

Sergi Picazo
París

La revolució sarkozysta, la política neoliberal i amb tints progressistes superficials liderada pel president francès Nicolas Sarkozy, no s'atura amb la patacada electoral de les darreres eleccions regionals: ben al contrari, ara, l'objectiu és utilitzar la crisi econòmica per augmentar la pressió sobre les treballadores. Tot i que els registres econòmics de França no són tan dolents, el govern de dretes vol tirar endavant l'augment d'edat de la jubilació (de 60 a 62 anys), continuarà la política de no substitució de les baixes entre els treballadors públics, segueix impulsant privatitzacions (ara, és el torn de La Poste i, després, dels transports) i acaba de plantejar uns pressupostos que suposen una reducció de la despesa social.

Sarkozy reduirà les subvencions per la gent que treballa a domicili, el lloguer de pisos d'estudiants i l'ajut a les persones discapacitades

Sempre amb l'excusa de reduir el déficit públic (en el cas francès, del 8% al 6%), però sense reduir mai el creixement econòmic. El govern assegura que la despesa de l'Estat és molt elevada i, curiosament, aquesta política de reducció de despeses s'ha vist acompanyada en el temps d'un huracà mediàtic contra les despeses supèrflues dels polítics. "Un euro públic ha de ser un euro útil i legítim", resumeix el president, tot reivindicant un "ús inqüestionable del diner públic", malgrat la reducció d'impostos a la gent més rica i les polémiques despeses extres del seu govern.

Tot va començar quan algú -no se sap qui- va filtrar a la premsa les despeses exagerades d'alguns ministres

de segon nivell i de secretaris d'Estat: per exemple, la despesa en cigars del secretari del Gran Paris Christian Blanc; l'ús de lloguers socials pel ministre d'Indústria Christian Estrosi; els costosos desplaçaments amb avions privats del secretari de Cooperació Alain Joyandet, o els sous de 10.000 euros a una exministra per una feina que abans sempre s'havia fet gratuïtament... Un cop produït l'escàndol mediàtic esperat, Sarkozy surt en defensa dels valors republicans, crítica el "tren de vida" d'alguns dels seus ministres i força la dimissió de dos d'ells. Aleshores, algú parla de malbaratament de recursos i neix la reducció de les despeses dels polítics amb la necessitat de reduir les despeses públiques en general. Pocs dies després, el ministre de Pressupost anuncia per la porta del darrere -en una entrevista a un diari econòmic- que el govern reduirà les despeses dels seus ministres, posarà fi a l'ús "injustificat" de cotxes amb xofer i dels desplaçament en avió, anul·larà recepcions oficials i, a més -com si fos una mesura més en la mateixa línia-, reduirà algunes despeses socials com, per exemple, les subvencions per la gent que treballa a domicili, el lloguer de pisos per a estudiants i les ajudes a les persones discapacitades.

La "crisi", segons va explicar la setmana passada el catedràtic de Ciència Política de la UPF, Vicenç Navarro, és "l'excusa per, a la fi, poder reduir l'estat del benestar i desregular els mercats de treball". El professor català assegura que, "per assolir la reducció de l'estat del benestar, a la Unió Europea, s'està fent servir l'argument de la disciplina fiscal, que per ells significa l'eliminació del déficit fiscal i del deute de l'Estat per tal de reduir la despesa pública, incloent-hi la despesa pública social".

"Progressivament, anirem reduint la taxa de subvencions de l'Estat", va dir la setmana passada el ministre de Pressupost François Baroin. Per exemple, segons va indicar: "El nombre de llocs de treball subvencionats passarà de 400.000 a 340.000 l'any vinent". Al mateix temps, el ministre de Treball Eric Woerth -acusat d'ajudar indirectament a evadir impostos

ARXIU

ball a l'educació pública". Un altre dels estalvis serà el que provindrà de retardar de manera progressiva l'edat legal de la jubilació fins arribar als 62 anys -dos més que en l'actualitat- el 2018; i, a més, el de prolongar tres mesos els 41 anys de cotització necessaris per obtenir la pensió màxima. L'objectiu, segons el govern, és -novament- retornar els comptes públics francesos a l'equilibri pressupostari.

Soc social

Aquesta estratègia comunicativa per aprimar l'Estat -que també s'implanta a països com el Regne Unit, l'Estat espanyol o Itàlia- té un problema, a França, a causa de la fortalesa dels sindicats i els moviments d'esquerres i perquè la crisi no és percebuda tan dramàticament com a Catalunya. El gran projecte de Sarkozy -que no és la identitat ni el burca- de reduir l'estat del benestar francès ha topat amb una oposició molt gran als carrers. Durant els darrers sis mesos, hi ha hagut desenes de manifestacions sindicals i vagues constants dels sectors públics. La població francesa és conscient que les seves mobilitzacions han tingut èxit quan han estat massives -els darrers anys, a les fàbriques de grans empreses o la dels joves con-

El govern vol prolongar tres mesos els 41 anys de cotització necessaris per obtenir la pensió màxima

tra el contracte *escombraria* de primera feina- i, per això, els sectors sindicals volen forçar la màquina durant la propera tardor.

Els sindicats ja van convocar una vaga general el mes de juny per protestar contra la reforma de les pensions -que es repetirà el 7 de setembre- i, ara, també han decidit unir-se a la vaga general europea del 29 de setembre.

a la persona més rica de França, l'hereva de l'imperi L'Oreal- va anunciar, la setmana passada, que el salari dels 5,2 milions de membres del funcionariat -des dels regidors dels territoris als metges dels hospitals- enguany només pujarà un 0,5% i quedarà congelat l'any 2011.

El govern va subratllar que l'objectiu de reduir dos punts el déficit i 100 bilions d'euros fins el 2013 passa per l'estalvi a les administracions públiques. Suposadament, l'objectiu de Sarkozy és "racionalitzar la despesa de l'Estat" amb compres centralitzades, més mitjans informàtics, la reducció d'immobles, la simplificació

de la burocràcia... El president va justificar que aquesta reforma és "un deure d'exemplaritat". Però, segons la majoria de la premsa, no hi ha cap dubte que les mesures "són una clara reacció del govern davant els escàndols recents dels seus ministres".

Una bona part dels estalvis esperats -tres bilions d'euros- provindrà de la supressió de 100.000 llocs de treball entre el funcionariat. Ja fa mesos el govern actual va iniciar una política de "no substitució d'un funcionari de cada dos" que es jublessin, tot i que -com es queixava fa poc el diari *Le Monde*- "això s'ha arribat a traduir en la supressió de llocs de tre-

HERBOLARI
Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromaterà)

C/ Flassaders 14, 08003 Ben Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

DIRECTA
SUBSCRIU-TE
ARA !

www.setmanaridirecta.info

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

, roda el món

SUD-ÀFRICA • LA TENSÍO CONTRA LA IMMIGRACIÓ AFRICANA PUJA AL PAÍS I ES PLASMA EN PLAMFETS ANÒNIMS, SMS O CORREUS A INTERNET

Amenaces per després del mundial

Joan Canela i Barrull
Johannesburg

“Quan acabi el mundial, vindrem per vosaltres”. “Amb els turistes, també marxaran els estrangers”. Aquestes paraules són algunes de les frases amenaçadores que comencen a estendre's per Sud-àfrica, escrites en pamflets anònims, SMS o correus electrònics. Mentre el país encara viu immers en el núvol d'il·lusió col·lectiva que ha generat el Mundial de Futbol, ja hi ha gent que està pensant a aprofitar el més que probable desencant que provocarà una ressaca que, segurament, estarà a l'alçada de la festa. Els temors que el país visqui una onada de violència xenòfoba contra la immigració africana com la que es va patir el juny de 2008 es comencen a fer tangibles.

Un taxista ha dit que “ara estem tranquils perquè ens interessa que el Mundial surti bé però, quan acabi, farem fora tots els estrangers”

Llavors, una sèrie d'esclats violents a molts dels barris més pobres i desestructurats de Sud-àfrica van deixar un rastre de 62 persones mortes, desenes de milers de desplaçades i incomptables cases i barraques cremades, a més de mutilacions i violacions. El món va observar horripant

Camp de refugiats situat al pas de Beitbridge (entre Sud-àfrica i Zimbabue), que és la frontera més transitada d'Àfrica.

aquesta “guerra dels pobres contra els més pobres” -tal com se la va anomenar llavors- al país amb més desigualtat de renda del món.

“Ara estem tranquils perquè ens interessa que el Mundial surti bé -explicava un taxista fa uns sis mesos- però, quan acabi, farem fora tots els estrangers”. Encara que, òbviament, només es referia a la gent que migra d'altres països africans. En aquell moment, aquesta frase podia semblar una bravata sense sentit, però, a mesura que es van anar acabant els últims partits de futbol, les notícies d'amenaçes i atacs esporàdics contra la gent estrangera es van es-

tendre arreu del país. “La setmana passada, un grup de gent va anar cap a cases de somalis de Soweto, però, per sort, aquests estaven fent un reunió i eren prou nombrosos per fer marxar els agressors”, explica Paul Verryn, exbisbe metodista de Johannesburg i una de les personalitats sud-africanes que ha destacat més en la defensa de la població immigrant.

Notícies com aquesta comencen a ser quasi diàries arreu del país i molta gent comença a preguntar-se qui hi ha al darrere de la campanya. Des que, durant la transició, es va demostrar que hi havia una *tercera força* -llavors era la policia de l'apar-

theid- darrere la guerra entre el Congrés Nacional Africà i el partit conservador zulu Inkatha, a Sud-àfrica, sempre que hi ha actes violents es busca una mà oculta. El sindicalista Hassen Lorgat, implicat a les campanyes contra al xenofòbia, opina diferent: “No crec que hi ha hagut cap organització secreta, simplement, la comparació entre turistes i immigrants és molt fàcil i la gent la reproduceix espontàniament. Tot i això, el risc d'incidents violents és real”.

Tant real que el debat sobre les mesures que cal prendre ja ha arribat al Parlament i el mateix cap de policia del país, Bheki Cele, ha declarat que

“estem a punt” per evitar actes com els de fa dos anys. Els moviments socials també s'estan mobilitzant per convèncer les seves comunitats que “atacar un immigrant és atacar tot el barri”, tal com es diu al pamflet editat, per posar un exemple, per l'associació veïnal de Schubart Park, a Tshwane. Aquests darrers dies, s'estan reproduint declaracions similars provinents de sindicats, esglésies i organitzacions diverses. Una feina preventiva molt eficient perquè, durant els incidents de 2008, es va demostrar que les comunitats que comptaven amb una forta organització de base i associacions reivindicatives van ser les que van patir menys atacs i algunes fins i tot van servir de recer per a les persones refugiades.

De moment, ja se sap que molta gent immigrant està començant a marxar -aterrida per les amenaces- i la tensió puja de to als barris més pobres i allunyats dels focus mediàtics del mundial. És obvi que el problema va més enllà de la repetició d'atacs massius i que aquesta situació pot instal·lar a la quotidianitat social una cultura violenta de més baixa intensitat, però que acabi destruint el teixit social sud-africà.

Sud-àfrica, amb un atur de quasi el 40% de la població activa i més de deu milions de persones que viuen en la pobresa, té unes xifres d'immigració que voregen el 10%, una situació explosiva. A més, a causa de les polítiques educatives de l'apartheid, moltes de les persones novvingudes tenen una formació més bona que la població local, entre la qual augmenta el sentiment de desplaçament. “Però el problema real comença quan aquest sentiment és utilitzat per buròcrates corruptes per justificar la seva inoperància”, assegura de forma contundent el bisbe Verryn.

ITÀLIA • DURANT LA MARXA S'HAN CRIDAT CONSIGNES COM “LES VOSTRES POLTRONES GRINYOLEN COM GRINYOLAVEN LES NOSTRES CASES”

La manifestació de Roma pel terratrèmol de L'Aquila acaba amb càrregues

Nadia Fortuna
Milà

El calorós estiu italià escalfa els ànims i aixeca protestes al llarg de tota la península. La crisi econòmica, ràpidament negada pel govern italià -el mateix que aquests dies està preparant una manobra de 25 milions d'euros-, es comença a fer sentir de veritat. Els efectes de les retallades en despesa pública arriben ràpidament a la població, que és que ha de fer “sacrificis”. Si normalment, durant el més de juliol, Roma es veu envaïda pels pelegrins i pelegrines que visiten el Papa o per flotes de turistes que es fan fotos al Coliseu, aquest any ha estat conquistada cada vegada més per grups de persones que intenten arribar fins a la plaça que hi ha davant els

palau del govern. Va ser així el 7 de juliol, quan una cinquantena d'autocars van sortir de L'Aquila fins arribar a la capital italiana. La població de la capital dels Abruzzos, després de poc més d'un any del terrible sisme que ha deixat enrere 308 víctimes, va tornar a Roma per demanar feina, reconstrucció i ajudes fiscals. A més, la maniobra econòmica del govern no preveu ajudes per la gent afectada pel terratrèmol, que a més hauria de començar a pagar impostos -i també els pagaments endarrerits amb interessos- a partir del gener de 2011. Es va negar el pas per algunes vies a les prop de 5.000 persones que es manifestaven i, finalment, la policia va carregar contra elles. No podien permetre que arribessin fins al palau del Senat on s'estava discutint la manobra econòmica i financera. Per refre-

dar els ànims de les manifestants, com si fossin la punta de llança del *black block* en acció, els Carabinieri i la policia van desplegar antidisturbis generosament i, quan la manifestació

Les úniques persones que han iniciat les feines de reconstrucció són les mateixes ciutadanes

es va apropar a la nova residència de Silvio Berlusconi, la Guàrdia de Finança es van sumar a les forces de l'ordre. Les càrregues no es van fer esperar i van ferir greument dues

noies, l'alcalde de L'Aquila (contusionat a l'esquena i al cap) i un diputat del Partit Democràtic. El govern -i en particular Berlusconi- es va guardar prou de deixar-se veure per les manifestants després que L'Aquila hagi estat, durant un any, la cara més sensacionalista del drama (el *miracle italià*, les casetes de fusta, el G8 i l'inoblidable Silvio amb un casc d'operer) i hagi ocupat de manera aclaparadora els mitjans de comunicació del país. “Les vostres poltrones grinyolen com grinyolaven les nostres cases”, cridaven durant la marxa membres del comitè 3.32 (el nom recorda l'hora exacta del sisme). També es van poder escoltar consignes com: “Estigueu tranquils, que no us passarà res”. Una síntesi eficaç de la societat italiana, on, si tens poder, no et passa mai res. El TGI, el telenotícies més seguit del

país, va mostrar imatges d'una altra manifestació antiglobalització, on es veien actituds suposadament provocatives de les manifestants i la *justa* reacció de les forces de l'ordre, per explicar i justificar l'actuació policial contra la població de L'Aquila.

Mentrestant, a la capital dels Abruzzos, les úniques persones que han començat les feines de reconstrucció són les mateixes ciutadanes, que -fartes d'esperar- treuen la runa amb les seves pròpies mans des de l'abril passat, un any després del sisme. En aquella ocasió també es van haver d'enfrontar a càrregues policials que els impediessin accedir al centre de la ciutat. Ara, la gent de L'Aquila vol tornar a viure a casa seva sense esperar anys de lleis i maniobres econòmiques que, de totes maneres, no contemplen gens la població.

XILE · L'ARTICLE 36B DE LA LLEI GENERAL DE TELECOMUNICACIONS SANCIONA PENALMENT LA RADIODIFUSIÓ SENSE LLICÈNCIA

L'espectre radioelèctric xilè és un bé a disposició de poca gent

Ivet Eroles Palacios
Santiago de Chile

Les ràdios comunitàries com Radio Tierra o Radio Juan Gómez Millas, l'Associació Mundial de Ràdios Comunitàries-Amèrica Llatina i Carib (Amarc ALC) o l'ONG EcoEducación y Comunicaciones, entre moltes altres organitzacions i membres de la societat civil, estan lluitant per l'eliminació de l'article 36B de la llei general de telecomunicacions de Xile. Aquest article va ser incorporat a la llei general (que data de l'any 1982, en plena dictadura) l'any 1994. "L'article 36B estableix que la transmissió sense llicència radioelèctrica està penalitzada amb presó, incautament dels equips i multa", denuncia el director de la Radio Juan Gómez Millas (JGM), Raúl Rodríguez.

L'article xoca amb la nova llei de ràdios comunitàries que s'aplicarà a partir del 4 de setembre

Aquest article xoca amb la nova llei de ràdios comunitàries que s'aplicarà a partir del 4 de setembre. Raúl Rodríguez recalca que "és important entendre que es tracta de dues lleis diferents" i que l'aplicació de l'article 36B de la llei general de telecomunicacions "posa en perill el nou marc legal de les ràdios comunitàries, ja que implica la persecució penal d'aquestes ràdios. S'està tractant una qüestió de llibertat d'expressió amb el dret penal". La llei de ràdios comunitàries continua sent tan restrictiva com l'actual llei de ràdios de mínima cobertura: s'ha passat d'un watt a 25 watts de potència, els costos per demanar una concessió són alts i es manté el dret preferent per les ràdios que ja existeixen, no està permesa la publicitat i tan sols es destina un 5% del dial disponible a les ràdios comunitàries (el 95% restant és per les ràdios comercials). "Hi ha actors que poden apel·lar al dret de la informació i no demanar cap concessió, però n'hi ha d'altres que l'han demanada i no els ha estat assignada, fins i tot es dona el cas que no hi ha concessions disponibles a la localitat on opera la ràdio", explica el director de Radio JGM. No hi ha espai per tothom i s'aplica el dret penal a les ràdios que queden fora -per voluntat o no-, tot i que estan exercint el dret fonamental de la llibertat d'expressió i el dret de la informació.

El cas de Radio Galactika va ser el primer dels set casos registrats l'any passat per aplicació de l'article 36B. Radio Galactika, del port de San Anto-

A la dreta de la imatge, s'hi pot veure el director de Radio Galactika, Alfredo González.

Alguns estudiants de la Escuela de Comunicación Popular celebren una reunió en una de les aules del centre

> Una nova experiència en la comunicació popular

Fa més d'un mes i mig que un grup d'estudiants del centre d'alumnes de l'Institut de la Comunicació e Imagen de la Universidad de Chile gestiona l'Escola de Comunicació Popular (ECP). "El nostre objectiu és enfortir els mitjans comunitaris que es troben als sectors propers al nostre campus i propiciar la creació de nous mitjans d'aquest tipus", concreta Juan Pablo Rioseco, encarregat acadèmic de l'ECP. L'alumnat pretén fomentar la creació de mitjans de comunicació a les poblacions properes al campus, que són sectors de la ciutat on, normalment,

hi viuen persones amb pocs recursos econòmics.

Aquesta iniciativa neix de la col·laboració dels alumnes al Canal 8 de la població Lo Hermita. D'aquesta primera experiència, en surt la iniciativa d'aprofitar els recursos de la universitat per crear una escola de comunicació. El dia 13 de juliol s'acaben les classes i l'alumnat presenta els seus projectes: "De les 30 persones del principi, ens hem quedat amb tretze, però els projectes avancen a bon ritme i són de qualitat", especifica Camilo Salas, encarregat de l'àrea audiovisual de l'escola.

Juan Pablo Rioseco assegura que totes les persones que fan el pas de venir a l'escola és perquè tenen la intenció de formar-se i crear algun mitjà: "Véuen després de treballar per adquirir coneixements i eines per poder proposar aquests mitjans".

Respecte a la llei de ràdios comunitàries, l'alumnat opta per una transformació a llarg termini que vagi més enllà de les lleis. En aquest sentit, Rioseco expressa: "Ens podem involucrar en la construcció d'una massa crítica i activa que pugui discutir aquestes qüestions i transformar el panorama".

nio, porta gairebé un any tancada i el seu director, Alfredo Gonzalez, es troba sota arrest nacional (no pot sortir del país) i ha d'anar a signar cada dos mesos. "M'han fet una suspensió condicional del judici; he evitat el meu procés penal perquè he desistit de poder transmetre durant un any, però el jutge pot decidir mesures cautelars dins el marc de la suspensió condicional del judici", aclareix el director de Radio Galactika. Alfredo Gonzalez assegura que el seu procés "no és aigua clara" i que "es podria tractar" d'un cas de censura: "Vam fer una denúncia via Internet pel tracte que vam rebre per part de la nova direcció cultural de San Antonio, que ens va prohibir d'entrar a cobrir un acte cultural perquè criticàvem obertament la gestió cultural de la ciutat". A partir d'aquest fet, Gonzalez va començar a rebre amenaces de mort al seu telèfon mòbil i, després, la seva casa (on estan instal·lats els equips de la ràdio) va ser apedregada. Al cap d'uns dies, els van aplicar l'article 36B, que amaga la identitat del denunciador. "Estan construint un centre cultural a San Antonio tal com va establir l'antic govern; els mateixos que restringeixen la cultura, ara, l'administraran", es lamenta Alfredo Gonzalez. A més, afirma que "també es tracta d'una qüestió de poder".

El director de Radio Galactika, Alfredo Gonzalez, ha rebut amenaces de mort al mòbil i la seva casa ha estat apedregada

Radio Galactika no disposa dels recursos necessaris per poder aconseguir una concessió, ja que els costos són molt alts: "Tenim greus problemes econòmics per mantenir l'emissora (que opera per Internet), vam perdre tots els patrocinadors quan ens van denunciar. A més, jo aportava una quantitat important de diners per mantenir la ràdio, però em van acomiadar de la feina quan em van aplicar la pena", explica Alfredo Gonzalez.

Quan s'ocupen les ones, s'està exercint un dret fonamental de la humanitat: la llibertat d'expressió. Tothom té dret de difondre i rebre informació. Les ràdios comercials de Xile han fet una campanya molt forta per fer que la seva audiència denunciï les ràdios que transmeten sense llicència. Per contrarestar-ho, des dels estudis de Radio Tierra es diu: "Si sents una persona que denuncia una ràdio pel fet d'estar transmetent, denuncia aquesta persona perquè està violant els Drets Humans".

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Quan les putes parlaven català

L'editorial A Contra Vent reedita 'Sang a les drassanes', una crònica del periodista Francesc Madrid sobre els baixos fons barcelonins dels anys 20 i 30 del segle xx

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

“Lectora, lector: vet aquí el districte cinquè, vet aquí tota la ferotgia i tota la brutalitat de Barcelona. El districte cinquè és la nafra de la ciutat, és el barri baix, és el refugi de la mala gent. És veritat que hi viuen famílies honrades. Aquesta és la tragèdia. En la muntanya deforme d'escombraries i dolor, d'inconsciència i pecat, s'hi barregen l'obrer i el pispà (...) Ni els barris baixos de Gènova, ni el barri del port de Marsella, ni la Villette parisencina ni el Whitechapel londinenc no tenen res a veure amb el nostre districte cinquè, amb l'ambient equivòc de la nostra zona prohibida. Fins i tot diria: el districte cinquè els supera”. Així comença *Sang a les drassanes*, el primer llibre -i el més celebrat- del periodista Francesc Madrid. Publicat per primer cop el 1926 en castellà amb el títol *Sangre en atarazanas* i ara reeditat per l'editorial A Contra Vent en una brillant traducció de Gerard Bagué, *Sang a les drassanes* recull els reportatges impactants sobre els baixos fons barcelonins publicats per Madrid al setmanari *El Escándalo* durant la segona meitat dels anys 20. Per les seves pàgines, desfila la Barcelona dels *meublées* i els cabarets, dels anarquistes partidaris de la propaganda pel fet i l'acció directa i de les vagues generals. És una ciutat perillosa i desconeguda, on la cocaina i l'opi corren de sotamà de forma desenfrenada i l'alcohol i les malalties venèries fan autèntics estralls. És, en resum, un retrat d'una Barcelona avui oblidada on les putes, per dir-ho gràficament, encara parlen català.

Periodisme avançat al seu temps
La traducció i reedició de l'obra més mítica de Francesc Madrid és un graó més en la tasca titànica que s'ha proposat l'editorial A Contra Vent, dirigida per l'editor Quim Torra: reivindicar el periodisme català dels anys 20 i 30 i l'excel·lència d'una sèrie de plomes avui totalment oblidades. En el seu dia, autors com Madrid, Just Cabot, Eugeni Xammar o Josep Maria Planes van assentar les bases d'un reporterisme a la catalana que, de no haver estat per l'esclat de la Guerra Civil i la poste-

La fotografia mostra algunes prostitutes al 'barri xino' (1934)

rior repressió franquista, ningú no sap exactament quin grau d'excel·lència podria haver assolit.

Dins d'aquesta tasca de vindicació del periodisme català oblidat, destaca la recuperació de les cròniques i els reportatges que glosaven la Barcelona d'ambients més tèrbols. Una mena de crònica de successos avançada al seu temps que va generar una allau de lectors i lectores incondicionals. A part de l'obra esmentada de Madrid, destaquen els reportatges i la producció novel·lesca de Domènec de Bellmunt, aplegat l'any passat en el volum *La Barcelona pecadora* (vegeu desglossament), o el llibre publicat recentment *Bohemis, pistolers, anarquistes i altres ninots*, del periodista, humorista i ninotaire Jaume Passarell. Les cròniques del districte cinquè -diuen

que Francesc Madrid va ser el primer que va emprar el concepte *barri xino* per referir-s'hi- van generar un

autèntic fenomen popular a l'època, que va estendre la fama dels baixos fons barcelonins arreu d'Europa i va atreure tota mena de bohèmia cap a la capital catalana.

De Lerroux a Companys
La trajectòria de Francesc Madrid és tremendament particular. Simpatitzant del Partit Radical d'Alejandro Lerroux des de ben jove, comença a escriure -als catorze anys- a *Los Miserables* i als òrgans pròxims a aquest partit populista com *El Radical* o *La Raza*. Emprisonat pels seus articles incendiàries a *La Lucha*, és precisament arran de la seva estada a la Model quan Madrid es distancia de Lerroux: cap dels prohoms del Partit Radical no és capaç d'abonar les 250 pessetes de fiança que li reclamen. Al mateix temps, a la Model, coneix Francesc Layret i Salvador Seguí, a més d'una

colla de personatges propis dels baixos fons barcelonins (carteristes, confidentes, estafadors, lladres, homosexuals...) que acabaran formant part del seu univers periodístic. En sortir de la presó, Madrid s'embarca en diversos projectes i, finalment, engega la revista *El Escándalo*, on publicarà els reportatges que més tard formaran part de *Sang a les drassanes*. En el seu dia, va ser un llibre excepcionalment venut. Madrid, amb una ploma àgil i sensacionalista, escriu reportatges amb títols tan explícits com *La corrupció de menores*, *Las drogas malditas*, *Como se educa un ladrón* o *La orgía de los invertidos*.

Amb el temps, Francesc Madrid evoluciona políticament fins aproximar-se al catalanisme i al republicanisme, col·labora en publicacions com *L'Opinió* i esdevé secretari del mateix Lluís Companys en la jovesima Segona República. Tot i haver tingut filies -també- amb l'anarquisme -el reportatge *Escenes d'una vaga general*, inclòs en aquesta nova edició de *Sang a les drassanes*, està dedicat a la figura de Salvador Seguí-, Madrid es va enfrontar repetidament amb la FAI, fins al punt que l'any 1936 va haver d'exiliar-se a l'Argentina per fugir de l'acció dels escamots anarquistes.

Madrid no va retornar mai del seu exili, però va continuar deixant constància de la seva habilitat amb la ploma.

Es tracta d'una obra encara massa desconeguda i que resulta bàsica si volem entendre que una altra Barcelona és possible... però ja ho va ser.

> La Barcelona pecadora de Domènec de Bellmunt

Domènec de Bellmunt és el pseudònim que va utilitzar sempre el periodista i escriptor Domènec Pallera (Bellmunt d'Urgell, 1903-Tolosa de Llenguadoc, 1993). Va estudiar dret i, d'adolescent, ja va començar a col·laborar a la premsa lleidatana. El 1924 es va exiliar a París fugint de la dictadura de Primo de Rivera. Allà, va fer de corresponsal de *La Publicitat* i del *magazine D'Ací i D'Allà*. Aquells anys, Bellmunt va importar el reportatge novel·lat, modern, a Catalunya.

Va tornar el 1928 a Barcelona i, fins que va esclatar la Guerra Civil, va treballar de reporter a *Mirador*, *La Publicitat* i *La Rambla* (publicació de la qual seria director). També va col·laborar a *L'Opinió* i va arribar a dirigir el setmanari humorístic *La Campana de Gràcia*.

Si els articles de Madrid eren escrits amb una ploma habilitíssima però, alhora, pecaven de sensacionalistes i irrauxats, Bellmunt treballa més seriosament un model periodís-

tic que no busca en excés fer sang de la desgràcia aliena amb l'avidesa de vendre més i més diaris, sinó més aviat deixar constància de la situació crítica de precarietat social dels barris més degradats de la ciutat. *La Barcelona Pecadora* aplega, per un costat, els reportatges que va publicar a la premsa per fer visible aquella mala vida invisible de Barcelona; per l'altre, també recull *L'Àngel Bohemi* (1935), la novel·la on el periodista ficciona la realitat d'aquells reportatges.

MÚSICA

La comarca dels Ports es reivindica

La nova edició de l'Aplec més històric del País Valencià aplega propostes com La Pegatina, Pep Gimeno 'Botifarra', Cesk Freixas i Pau Alabajos o Mallacán

El fenomen popular de Pep Gimeno 'Botifarra' ha revitalitzat la música popular i tradicional del País Valencià

Redacció Directa
expressions@setmanaridirecta.info

L'Aplec dels Ports ja té definit el cartell dels grups que participaran en la seva edició número 32. La Troba Kung-Fú i La Pegatina seran els plats forts d'un esdeveniment que se celebrarà del 23 al 25 de juliol a la localitat de Vilafranca i que també comptarà amb la participació d'uns altres vuit grups de primera fila procedents del País Valencià, Catalunya i Aragó, entre els quals hi ha Pep Gimeno *el Botifarra*, Orxata Sound System, Cesk Freixas i Pau Alabajos.

La Comissió Organitzadora de l'Aplec ha volgut destacar "la qualitat musical" de les formacions que actuaran a Vilafranca, que enguany és seu d'aquest Aplec itinerant. "Un bon cartell pot ser un atractiu addicional per a la gent de fora, de manera que més persones poden vendre fins la nostra comarca i, amb l'excusa de la música, conèixer qui som i quins són els nostres problemes", han explicat membres de l'organització. "És, sobretot, música festiva i ballable, per fer festa, encara que sense oblidar-nos de la reivindicació", han explicat.

Els caps de cartell d'enguany són dos grups catalans: La Troba Kung-Fú, que presentarà el seu segon disc

(a *la panxa del bou*) i La Pegatina, tot un fenomen popular que uneix rumba i altres ritmes urbans en una mescla frenètica i addictiva, com demostren al seu darrer disc, *Via mandarina*.

El fenomen 'Botifarra'

Un altre referent del cartell d'aquest any serà, de ben segur, Pep Gimeno *Botifarra*, un autèntic revulsiu per la música tradicional del país. Fins l'any 2006, *el Botifarra* era simplement el *cantaor* d'albaes de Xàtiva, afició que exercia des de feia 25 anys. Va ser llavors quan va decidir gravar un disc, *Si em pose a cantar cançons*, i així va esdevenir-se un autèntic fenomen que ha convertit *el Botifarra* en un dels artistes més sol·licitats al País Valencià i també a Catalunya.

També hi haurà moments per la cançó d'autor, amb un espectacle a quatre mans que presentaran Cesk Freixas i Pau Alabajos: *Venim del nord, venim del sud*. L'aportació aragonesa serà Mallacán, que amb la seva fusió de rock, reggae i ska amb instruments tradicionals aragonesos com la dolçaina o la gaita de boto presenta un còctel potent i eclèctic.

L'Aplec dels Ports va néixer l'any 1978 al poble de la Todolella i ha estat fidel a la seva cita amb el

calendari durant els últims 30 anys, amb una única absència l'any 2006.

L'Aplec va sorgir, segons la gent que el va organitzar, amb la idea de donar a conèixer "l'existència d'una comarca que, amb l'ajuda de la gent, lluita per no caure en l'oblit -sobretot institucional- i que lluita, també, per mantenir vives una cultura i una llengua".

Els Ports són, encara, una comarca especialment mancada d'equipaments educatius, infraestructures viàries i tecnològiques o serveis sanitaris, entre d'altres coses.

MÚSICA

Quatre anys per arribar 'a la panxa del bou'

La Troba Kung-Fú

a la panxa del bou.
Edita: La Troba Kung-Fú i Chesapik (2010).
www.latrobakungfu.net.

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Dusminguet va ser Dusminguet... un referent en el seu àmbit, un projecte que mai no ha mort, una respiració gran com el sol que va explotar per forjar el *Projecte*, que ara ha pres el nom de la Troba Kung-Fú. La formació, amb epicentre a la Garriga, és una biblioteca de sons, melodies i ritmes; un catàleg que acumula les existències d'arreu del món. La Troba Kung-Fú va continuar el viatge iniciat amb Dusminguet de la mà de les fogueres de Sant Joan i navega per tota la Mediterrània, fa escala als Balcans i a l'Europa de l'Est, marxa a l'Àfrica i l'Orient i, després de 80 dies, agafa forces al continent americà. Xopes dels coneixements adquirits aquí i allà, la Troba va editar el seu primer disc: *Clavell Morenet*. Després d'això, un disc en directe que només es podia trobar als concerts i un període d'espera

que sembla que s'ha fet llarg, molt llarg... quatre anys. La Troba ha gravat el seu segon disc d'estudi al seu propi local, l'ha editat amb els seus mitjans i ha mostrat aquestes cançons a la seva web per permetre que cadascú confeccionés la seva pròpia versió. El disc conté deu temes i tres regals en forma de tres cançons: "Volant" (en directe), "Rumbasoltes" (inèdita) i el *remix* de "Cumbia Inferno". L'esperat treball de la Troba reivindica l'aspecte burleta i divertit de la rumba, però també cal que ens preguntem... quin és l'ingredient que no cuina la banda? A "Y se ríe la muerte", un txa-txa-txa; a "Flor de primavera", una rumba amb flaire de flamenc; a "Subway Walk", hip-hop, i a "Yo soy", una ranxera. Es tracta del triomf de la barreja, és el segon disc de la Troba Kung-Fú, a *la panxa del bou*... on hi neva ritme... on hi plou alegria.

MÚSICA

La nostra vida

Segona Opció.
(Autoeditat, 2010).
Contractació: Radikal Records.

Ràbia i reivindicació de la lluita de la classe obrera en vuit cançons pròpies i dues versions. Són els Segona Opció, el grup de Molins de Rei que ha editat el seu primer treball, *La nostra vida*. Es tracta d'un CD de punk-rock envernissat de hardcore que, com si fos un huracà, parla d'arrasar els símbols del capital amb frases com "els bancs, centres comercials cremant". Segona Opció és un grup

jove que va començar a rodar i a fer concerts fa tot just cinc anys amb dues guitarres, baix, bateria i dues veus. A *La nostra vida*, destaquen temes com "Blanques mans", on denuncien els assassinats racistes, i "Les persecucions de sempre", on critiquen la caça de bruixes d'ahir i d'avui. El primer treball dels Segona Opció també ens ofereix una cançó que usa com a lletra un poema de Pere IV, "El burgès". XAVI MARTÍ

MÚSICA

Tens pa a l'ull

Baratos.
Autoeditat (2010).
www.baratos.cat.

El debut discogràfic dels Baratos té el títol de *Tens pa a l'ull*, un treball amb set temes, entre els quals trobem dues versions força personals de grans clàssics de l'ska: "Monkey Man" i "Guns of Navarone". Els Baratos, que prenen el nom del títol d'una cançó d'Skatalà, van néixer a Martorell fa quatre anys i allò que els va fer convertir-se en el grup que són ara, format per deu persones, va ser la passió per les

cançons jamaicanes. Al CD *Tens pa a l'ull*, podrem trobar influències rocksteady, reggae, ska i punk. Les creacions dels Baratos van des de l'ska més ballable i ràpid dels temes "Fanta enganyà" i "In Concerto" (on aprofiten per fer un homenatge als grups que els han influenciat, com Lauren Aitken, Skatalites o Doctor Calypso) fins l'estil més pausat de la cançó "Baratos Ska Clàssic". XAVI MARTÍ

, expressions

LLIBRES

Parla el gènere desordenat

Gairebé una vintena d'assajos reflexionem sobre les realitats del col·lectiu trans i la patologització al llibre 'El género desordenado'

Gemma García
expressions@setmanaridirecta.info

Sempre han existit identitats excloses pel marc binari normatiu (home-dona), però les institucions educatives, sanitàries i legals les han reprimides més o menys durament i aquestes persones s'han reivindicat i visibilitzat amb més o menys intensitat depenent del context històric. Actualment, el moviment transexual es manifesta enèrgicament empujant la campanya internacional Stop Trans Pathologization 2012 (STP-2012) que, entre d'altres reivindicacions, exigeix la retirada de la transexualitat dels manuals de malalties mentals (DSM-TR-IV i CIE-10). El Manual Diagnòstic i Estadístic de Malalties Mentals de l'Associació de Psiquiatria Nord-americana (DSM-IV-R) es troba en un procés de revisió que finalitzarà el 2012. En el marc d'aquesta campanya, Miquel Missé i Gerard Coll-Planas han editat el primer llibre sobre la patologització de la transexualitat de l'Estat espanyol: *El Género desordenado, Críticas en torno a la patologización de la transexualidad* (Egales Editorial, 2010).

Veus crítiques

Diversos assajos reuneixen un conjunt de perspectives que no sempre estan d'acord entre sí, però que, en conjunt, aporten una radiografia dels discursos sobre la despatologització de la transexualitat, les seves realitats, lluites, conflictes i desitjos. Gairebé una vintena d'activistes trans i professionals de la salut i d'altres àmbits –com el psicòleg clínic Randall Ehrbar, l'antropòloga Andrea García Becerra, el metge Nicholas Gorton o la psicòloga clínica Cristina Garazábal– exposen les seves perspectives i reflexions, sempre sota la premissa del dret de la llibertat sexual i de gènere.

Actualment, a l'Estat espanyol, aquesta llibertat està sotmesa a l'avaluació psiquiàtrica de les unitats d'Identitat de Gènere, que apliquen escales de masculinitat i feminitat per classificar les persones malaltes que hi acudeixen. Les persones transexuales han d'obtenir prèviament un certificat de trastorn mental per accedir a un tractament hormonal i a l'operació de reassignació sexual, o per canviar el seu nom a la documentació. Un dels editors del llibre, Coll-Planas, apunta que,

Marxa pels drets de les persones trans celebrada el 5 de juny a Barcelona

partint d'un context binarista sexe-gènere que cultiva un rebuig a la diferència, si aquest context provoca que les persones vulguin modificar els seus cossos, "podem deduir que, en un entorn menys transfòbic i sexista, un home femení i una dona masculina podran sentir-se reconeguts i desitjats i tindran millors condicions per acceptar les seves identitats sense necessitat de transformar els seus cossos".

Els discursos mèdics, els testimonis activistes, el paper del feminisme i el recorregut històric de les identitats dissidents són alguns dels eixos del text *El género desordenado*, que enceta la reflexió amb un pròleg de l'autora de referència internacional en la reflexió sobre el gènere, Judith Butler. Pel llibre, hi desfilen aportacions interessants de persones que procedeixen de diversos àmbits, que analitzen els efectes del caràcter uniformitzant del discurs mèdic sobre les persones trans, però també aporten dades històriques de l'existència del fet transexual a altres parts del món i del significat i les conseqüències d'un sistema binarista.

Com bé apunten Miquel Missé i Gerard Coll-Planas al les acaballes del llibre, actualment, ja s'ha fet públic el primer esborrany del futur DSM-V. Els principals canvis plantejats per la comissió de treball passen pel reconeixement de l'estigmatització que comporta l'etiqueta de

El género desordenado.

Críticas en torno a la patologización de la transexualidad

Editors: Miquel Missé i Gerard Coll-Planas.
Egales Editorial, 2010.
Pàgines: 288.

trastorn per les persones trans. Tanmateix, el que proposen és canviar la denominació *trastorn d'identitat de gènere* per *incongruència de gènere*. Clarament, conclouen Missé i Planas, "un canvi cosmètic".

DVD

Quai des orfèvres

(Avalon-Filmoteca FNAC, 1947).
Director: Henri-Georges Clouzot.
Guionistes: H. G. Clouzot i Jean Ferry, sobre una novel·la de Stanislav-André Steeman.

Durada: 102 minuts.

insistent qüestiona cada cop més les seves coartades. Clouzot va oferir un entreteniment digne, esquitxat d'un cert humor, ara blanc ara negre, tant la investigació criminal com en el retrat d'un amor ciclotímic i gens ideal. Tot i mostrar una natura un xic populista, el cineasta defuig l'escapisme radical mitjançant pinzellades de lluita de classes i recordatoris de les guerres colonials.
IGNASI FRANCH

DVD

Más allá de la duda

(Emon, 2009).

Director: Peter Hyams.
Guionista: Peter Hyams, sobre un guió de Douglas Morrow.
Durada: 106 minuts.

En aquest remake de l'obra homònima de Fritz Lang, un ambiciós periodista vol demostrar que un fiscal falsifica proves per assegurar condemnes. La seva estratègia serà rodejar-se d'indícies de culpabilitat en un assassinat i temptar el fiscal perquè construeixi evidències. Aquest argument tan atractiu pràcticament assegura un visionat entretingut, encara que el guió posi massa a prova la credulitat

de l'audiència. L'expert Peter Hyams (*Atmosfera cero*) va signar una pel·lícula més aviat poc intensa, estranyament amable pels temes tractats, a mig camí entre la intriga clàssica i el producte televisiu. El resultat no excel·leix, tot i incloure aspectes curiosos, com agermanar el rodatge en càmera digital amb il·luminacions poc artificioses, a la recerca d'un aspecte d'autenticitat que la narració no té. I.F.

DVD

Ricky

(Cameo, 2007).

Director: François Ozon.
Guionista: François Ozon.
Durada: 90 minuts.

Una mare soltera s'enamora sobtadament a la cadena de muntatge on treballa i, de la unió resultant, neix Ricky, un nen molt especial. Com recordant els temps de *sitcom*, però canviant la comèdia corrosiva pel drama costumista, l'antic *enfant terrible* François Ozon perverteix un estudi de personatges (els membres d'una família pobre) mitjançant l'ús d'elements fantàstics. El resultat és fàcilment descon-

certant, un vaixell que no sembla estar a la deriva, però que sí que oscil·la la prou perquè el públic se senti marejat per un plantejament interessantment ambigu: està contemplant una tendra faula sobre la catarsi que suposa estimar, o una ironia moradaç?

Meritoriament, el nucli dramàtic del film és prou consistent per esdevenir una pel·lícula social, independent del gir posterior. I.F.

BarriSantk.org

la Burxa

comunicació popular
des de 1998

monverd

Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics

c/Àvila 71.75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

Diagonal

El lobby transgènico en el Gobierno 2º

LAS
SUSCRIPCIONES
HACEN POSIBLE
ESTE
PROYECTO

SUSCRÍBETE
DESDE 25 €

rebrot '10

l'aplec dels joves dels Països Catalans

la lluita és
l'únic camí!

15, 16, 17, 18
de juliol (Berga)

www.rebrot.cat

MANLETS

 CAMPANYES

De la resistència a la victòria

La novena edició de la Universitat d'Estiu de l'Horta reivindica El Saler

PER L'HORTA

El tècnic agrícola Vicent Sales explica les bondats de la Sèquia de Montcada a la vuitena edició de la Universitat d'Estiu de l'Horta

Helena Olcina i Amigó
expressions@setmanaridirecta.info

La Universitat d'Estiu de l'Horta ha optat, enguany, per reivindicar una victòria popular. Si fins ara escollia la seua ubicació -sempre itinerant- en algun punt calent del llarg conflicte per salvar l'horta valenciana, ara arriba amb una proposta diferent i preferix recordar que El Saler, situat al sud de València, va ser reconegut com a Parc Natural de l'Albufera el 1986, després d'una intensa mobilització popular sense precedents fins llavors. El Saler, però, és més que un parc natural. És l'àrea que separa l'Albufera del mar i inclou terres de marjal, de conreu d'arròs, aigües de pesca, xarxes i sequiols i platja de pineda. És un espai simbòlic, no sols per la seua

importància natural i cultural, sinó també social, ja que és allà on s'han trobat mestres d'arreu per construir una pedagogia de valors a les escoles d'estiu de Renovació Pedagògica.

Sota el lema *Escampem l'horta*, la novena edició de la Universitat d'Estiu de l'Horta es desenvoluparà del 15 al 18 de juliol. Durant eixos dies, es pretén crear, de nou, un espai públic de formació, aprenentatge, coneixement, intercanvi de propostes, nucli de debats al voltant de l'horta i l'agricultura de base tradicional o ecològica. La gent inscrita hi podrà aprendre qüestions teòriques sobre agricultura ecològica i compartir experiències a peu de cavalló. A través d'aquesta universitat, es vol defensar l'horta pel seu valor ecològic i de salut -com a pulmó verd de la

ciutat que és- i es reclama la seua conservació per la significació que ha tingut en la cultura valenciana a través dels segles fins a l'actualitat.

Entre els diversos cursos i tallers que aquest any s'ofereixen, hi ha la construcció de barraques de canya per conrear hortalisses, conserves i salmorres, recuperació de varietats de plantes tradicionals de l'horta, tertúlies d'història oral amb les persones que encara hi viuen o tallers de dansa. I com cada any, les nits de la Universitat d'estiu s'ompliran amb una mostra de músiques valencianes, espectacles i actuacions.

Universitat d'Estiu de l'Horta

Horta.
Del 15 al 18 de juliol.
Més informació:
www.perlhorta.ws.

Orígens de la universitat popular

La universitat va nàixer fa vuit anys, el 2002, com una resposta més a l'agressió que en aquell moment patia l'horta de la Punta. El veïnat d'aquesta pedania, que fins ara vivia de l'horta, va ser desallotjat per la creació d'una Zona d'Activitats Logístiques (ZAL) per al port de València. El col·lectiu Per l'Horta, juntament amb altres entitats, va emprendre l'organització d'un seguit de cursos d'estiu relacionats amb l'agricultura, el territori, el patrimoni i l'educació ambiental. Des d'aleshores, l'experiència s'ha tornat a repetir anualment i s'ha consolidat com "un punt de reunió de persones preocupades

per la transformació traumàtica del territori a causa de la voracitat urbanística i les polítiques especulatives que agredeixen el paisatge físic i social", segons paraules de la portaveu de la Universitat, Conxa Medina.

Però no només és una qüestió paisatgística, "també estem preocupades pels acords comercials dels governs que ens obliguen a abastir-nos d'aliments produïts cada vegada més lluny i menys saludables i que vulneren la nostra sobirania alimentària, mentre el nostre sector agrícola s'endeuta i cau fins a desaparèixer", afegeix Medina.

A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Internacionalistes? Més nacionalistes espanyols que els de 'la Roja'

ALBERT GARCIA

Jordi Martí Font

Aquests darrers dies, alguns amics, coneguts i saludats del meu voltant han recorregut a la paraula *internacionalista* per definir-se a l'hora de prendre partit o no sobre la independència dels Països Catalans o de Catalunya-Principat, ara que el tema és damunt la taula. Curiosament, alguns han contraposat el terme *nacionalista* a *internacionalista*, però, alhora, només han anomenat *nacionalistes* els nacionalistes catalans (que jo en relació a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de les quatre províncies anomenaria més aviat regionalistes... però aquest seria un altre debat). Es veu que Espanya no fa nacionalisme i que ser internacionalista és no dir res de les nacions ara constituïdes en Estat, com és l'espanyola, potser perquè es considera que vénen del cel, com els gols de Maradona.

Ja ho deia el sociòleg Michael Billig al seu estudi *Nacionalisme banal*, publicat en català per la Universitat de València i l'Editorial Afers: els nacionalismes més evidents solen qualificar-se com a *no nacionalismes* o simples *patriotismes*. Ara, l'exemple el tenim als nostres carrers. Només cal aixecar el cap vers els balcons de les cases i contemplar els milers d'*estanqueres* que els guarneixen. Cap -o ben pocs- dels qui les pengen s'anomenarà *nacionalista*, perquè ja sabem que, a l'Estat espanyol, els nacionalistes sempre són els altres, és no espanyolistes. Però tingueu clar que aquest drap (totes les banderes són draps i la majoria capçanes) és un símbol clar de nacionalisme de la pitjor espècie, d'aquell que té els tancs i el Tribunal Constitucional al darrere. Segons Billig, aquestes expressions constitueixen "un tipus important de nacionalisme que era passat per alt per la major part d'analistes: els nacionalismes rutinaris dels estat-

nació establerts", sovint percebuts com a "assenyats" davant els "perillosos" nacionalismes sense Estat. I té tota la raó del món.

Entre els qui no es diuen nacionalistes espanyols però ho són, també hi trobareu els que tenen una certa consciència de classe, els que han mamat la cultura de l'obrerisme i, per tant, utilitzen un llenguatge que no és directament el del poder. Em refereixo a aquests amics, coneguts i saludats a què feia referència més amunt. Són la gent que obvia que la *selección* és producte d'una decisió política que nega la diversitat perquè, alhora que fa possible aquest símbol nacional que és *la Roja*, prohibeix explícitament qualsevol altre símbol nacional en clau esportiva al seu propi territori. No cal que torni a parlar de les seleccions nacionals catalana o basca per entendre'ns ni cal que deixi ben clar que, a mi, personalment, no m'agrada el futbol, tot i que ara no parlem de futbol.

Els meus amics, coneguts i saludats apel·len a l'internacionalisme a l'hora de parlar de si hem de fer front a la sentència del Tribunal Constitucional o si hem de participar a la manifestació que Òmnium va convocar el 10 de juliol a Barcelona i a la qual jo vaig assistir, tal com vaig fer a Reus i a Falset el dia abans. S'allunyen, així, del debat central i miren al cel, on sembla que ningú no va brut perquè ningú no està tacat per cap adhesió nacional. Obvien que internacional ve de nacional -de fet, és la mateixa paraula amb un prefix- i l'important és saber des de quina nació s'és internacionalista, des de la catalana o des de l'espanyola? No en dic d'altres perquè aquí no n'hi ha cap altra en qüestió. Atenen a les estructures mentals que tenen molts d'ells, que anomenen *nord* el País Basc i *sud* Andalusia, tingueu clar que molts d'aquests *internacionalistes* són tan nacionals espanyols com els seguidors de *la Roja*...

, agenda directa

ALCOI

Fins el 29 de juliol
Exposició commemorativa del segon aniversari de la constitució de l'Assemblea de la Campanya La Font Roja també és nostra
 Hotel fora del Parc Natural.
 De dilluns a dijous de 20 a 22h.
 al Club UNESCO. C. Cid, 12.

ALMACELLES

Divendres 16 de juliol
Concert punk-rock
 23h. Pànic + Ni Puta Idea + Malgastando Molla + Adult Tarat + Eskortxos. Excorsador
 Més info: alestrinx.blogspot.com

ARENYS DE MUNT

Cine-pínic a la platja de la Picòrdia
 Dimarts 20 de juliol a les 21h. *Benvinguts al nord*, de Dany Boon (2008).
 Dimarts 27 de juliol a les 21h. *Harry Potter i el misteri del Príncep*, de David Yates (2009).
 Organitza: Plataforma per la llengua

BARCELONA

Dijous 15 de juliol
Inauguració de l'exposició 'Vagina Dentata Organ, The London Punk Tapes'
 Mostra on es projectaran nou cintes de vídeo gravades per Jordi Valls a Londres entre el 1976 i el 1977.
 Les cintes reuneixen alguns dels primers concerts punk dels grups The Sex Pistols, The Clash, The Damned, Subway Sect, Billy Idol + Generation X, The Slits i Buzzcocks.
 L'exposició es podrà visitar fins al 26 de setembre de dimarts a diumenge d'11 a 21h. Arts Santa Mònica, Espai Arxiu. La Rambla, 7.

Divendres 16 de juliol
II Jornada de Periodistes de Mitjans per la Immigració
 Periodistes dels cinc continents assistiran a aquesta jornada, sota el lema *Periodistes d'aquí i d'allà: informació de tots*. La jornada se celebrarà a partir de les 10h. al centre Francesca Bonnemaison. C. Sant Pere més Baix, 7.
 Organitza: Sindicat de Periodistes de Catalunya / Sindicat de Professionals de la Comunicació

Festes Populares del Raval

BARCELONA, Del 15 al 18 de juliol

Dijous 15 de juliol
Xerrada Amb els joves del barri, més respecte i menys cinisme

Hi intervindran: Maria (Institut Tarradell), Montse (Institut Milà i Fontanals), Aritz (Franja joves), Eva (TEB) i Cristian (Casal Infants del Raval) + Xabaleria.
 19h. Casa de la Solidaritat, carrer Vistalegre, 12.
 21h. Visita a l'Hort Okupat del Xino al carrer Reina Amàlia. Portes obertes i més.

Divendres 16 de juliol
 19h. Projectió de *Morir de dia*, documental de Laia Manresa i Sergi Dies sobre l'entrada de l'heroïna a Catalunya durant els anys 70.
 21:30h. Musiqueta amb Ursula and de Mag-nolias. Hi haurà pica-pica.
 Casa de la Solidaritat, carrer Vistalegre, 12.

Dissabte 17 de juliol
 11:30h. Txupinaxo d'inici de festes.
 11:30-13:30h. Ruta llibertària amb Manel Aisa.

Organitza: Comissió Festes Populares del Raval – Més informació: www.ravalnet.org

Divendres 16 de juliol
30 anys de la legalització del Front d'Alliberament Gai de Catalunya

13:30-14:30h. Vermut musical amb el cantautor Kiko Palomar, la rumba de Biel i Sobre-taula Kandela.

14:30h. Paella vegetariana i carnívora.
 17h. Té àrab i tallers (braçalets, sabó, fang).
 17:30h. Micro Obert.
 18h. Karaoke.
 19h.- 21h. Hip-hop amb Emetis + Proco BX + Crack B + Misquin Soldiers

21:45h. Concert: Nous espectres (rock) + Kasparrata (punk) + Barcelona-ghana-revolution (reggae).
 Durant tot el dia hi haurà txiringos de col·lectius i emissió en directe de Contrabanda FM (des del 91.4 del dial o a www.contrabanda.org) a la placeta del carrer Vallonzella.

Diumenge 18 de juliol
 Sopar i trobada veïnal a partir de les cinc de la tarda amb debats, música, jocs i altres activitats al solar del carrer Riereta amb Sant Rafael.

18h. Inauguració de l'exposició de pintures d'Iñaki Katykilate
 20h. Taula rodona: recorregut per les

lluites d'alliberament gai a Catalunya, amb la participació de Jordi Valls, Pau Gàlvez, Eugeni Rodríguez i Milen Nae.
 Lloc del actes: Espai Jove La Fontana. C. Gran de Gràcia, 109.
 Més info: www.fagc.org

Mercat Drap-Art de reciclatge artístic a la plaça Reial

El divendres 16 i el dissabte 17 de juliol, el festival internacional de reciclatge artístic Drap-Art, en col·laboració amb el projecte La Reial es mou, posa en marxa aquesta iniciativa. A la plaça Reial, de 10 a 21h., més de vint artistes oferiran els seus productes fets amb materials reciclats.
 Més info: www.drapart.org

Diumenge 18 de juliol

Dia de la defensa antifeixista

10h. Homenatge a les persones que van ser afusellades al Camp de la Bota. Lloc: Monument Fraternitat, Fòrum de les Cultures.
 11:30h. Torneig de futbol
 14:30h. Dinar republicà amb paella valenciana
 17h. Xerrada-col·loqui
 19:30h. Concert amb La Portàtil FM
 Totes les activitats després de l'homenatge al Fòrum es faran a l'IES Besòs. C. Pujades, 397.
 Organitza: Plataforma Antifeixista de Barcelona i Entesa Catalana per la República

Diumenge 18 de juliol

Mercat d'intercanvi a Sant Martí

D'11 a 15h. a la rambla de Prim, 87-89.
 Organitza: Centre Cívic Besòs

Fins el 18 de juliol

Teatre: 'Contra el progrés'

De cop i volta, una d'aquestes nenes que acostumen a sortir als documentals sobre l'Àfrica se't presenta a casa. Què caldria fer amb aquesta convidada sorpresa? Doncs, aquesta és només una de les set situacions amb què s'enfronten les prota-gonistes d'aquesta obra d'Esteve Soler, dirigida per Joan Maria Segura i posada en escena per la companyia Teatre al Detall. Teatre Tantarantana. C. de les Flors, 22. De dimecres a dissabte a les 21h. Diumenge a les 19h.

CLUA DE MEIÀ

Jornades per l'alliberament de la terra
 Les jornades se celebraran els dies 16, 17 i

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busco gent que tingui pensat fer un **projecte de nova creació relacionat amb titelles, circ o clown** per col·laboració.
 CONTACTE: Clara le-la@3xl.cat

Busco persones per **compartir viatge al Marroc en 4x4** i amb possibilitat de viatjar fins a la frontera amb Mauritània.
 CONTACTE: Arthur 630 650 167

La Directa: necessitem ventiladors per combatre la calor a la nostra redacció. Si

te'n sobra algun i vols donarlo, posa't en contacte amb nosaltres.
 CONTACTE: directa@setmanaridirecta.info

Xarxa d'intercanvi de coneixements de Sant Feliu de Llobregat: volem conèixer persones que puguin estar interessades a participar en aquest projecte.
 CONTACTE: sfafap@hotmail.com

Busco actors i actrius per **crear un nou grup de teatre a Barcelona**, de mentalitat

oberta i dinàmica.
 CONTACTE: Titus fumnegre@gmail.com

Bons contra Millet: La FAVB ha iniciat una **campanya de bons per finançar una acusació popular contra l'expresident del Palau**.
 CONTACTE: ap.millet@coops57.coop

Kayo Malayo busca cantant, incorporació al grup a partir de la propera temporada.
 CONTACTE: info@kayomalayo.com

> EL TEMPS

DIJOURS 15

Calor, calor i més calor. L'aigua del mar ja és prou calenta i això ha fet, també, que augmenti la xafogor a la costa.

DIVENDRES 16

L'anticicló continuarà instal·lat a tot el sud-oest europeu. Vents en calma i termòmetres a la banda més alta del mercuri.

DISSABTE 17

A la tarda, creixeran algunes tempestes als Pirineus occidentals. Serà fruit de la intensa calor. Llamps, trons i poca quantitat d'aigua.

DIUMENGE 18

Les temperatures donaran una treva. Baixaran lleugerament, però es notará, especialment a les comarques interiors.

DILLUNS 19

Altres cop els vents del sud proporcionaran un ambient molt càlid i estable. Vents en calma, mar tranquil·la i calitges al litoral.

DIMARTS 20

Sense novetats. El mes de juliol seguirà fidel a la seva normalitat canicular. O sigui, calor, xafogor i nul·les precipitacions.

18 de juliol i tindran tres eixos temàtics: la bioconstrucció, l'autogestió de l'alimentació i la salut i la convivència i la resolució de conflictes.

Pots trobar informació detallada a: www.liberaciontierra.blogspot.com

DUESAIGÜES

II Caminada nocturna

Caminada organitzada per l'Associació esportiva Baronia d'Escornalbau. La sortida serà a les 21:45h. Us hi podeu inscriure fins el 19 de juliol. Més info: www.baroniaescornalbau.com

GRANOLLERS

Dissabte 17 de juliol

Art i Compromís: trobada amb el cantautor Cesk Freixas i el poeta David Caño

La trobada tindrà dues parts. A partir de les 19:30h., hi haurà un col·loqui obert per plantejar als dos artistes qüestions sobre la seva carrera professional entesa com una forma de compromís per la transformació social i l'alliberament nacional.

En segon lloc, a partir de les 23h., els dos autors oferiran una recital conjunt. Casal Popular l'Esquerda.

Av. Prat de la Riba, 31.

LA BISBAL D'EMPORDÀ

Activitats a l'Ateneu Llibertari Paqueta

Dissabte 17 de juliol
17h. Projectió del documental *To Shoot an elephant*, pel·lícula rodada a la franja de Gaza el gener de 2009.

Divendres 23 de juliol

21h. Menjars del món: Mèxic. Sopar popular.

Cada divendres a les 22h. Cafeta musical amb cervesa artesana d'elaboració pròpia i roba de segona mà. Biblioteca lliure, els dissabtes a partir de les 17h. Més info: ateneupaqueta.wordpress.com
Passeig Marimón Aspres, 16.

PINEDA DE MAR

Dissabte 17 de juliol

Teatre 'A las barricadas'

Representació a càrrec del grup Rizoma
22h. Pati de Can Comes
Organitza: CNT de Pineda de Mar

Rebrot 2010

APLEC DE JOVES A BERGA
Del 15 al 18 de juliol

Un any més, l'aplec de joves dels Països Catalans organitzat pels Maulets, el Rebrot, torna a Berga. La trobada és gratuïta i oberta a tothom que vulgui participar-hi i, com ja és habitual, potencia i aposta pels grups novells del panorama català.

El Rebrot, però, no és un festival musical i això queda plasmat no solament en el seu lema, *La lluita és l'únic camí*, sinó també en els tallers i xerrades que centren el calendari dels quatre dies amb activitats al voltant de la crisi capitalista, la construcció d'alternatives i les experiències internacionals. L'aplec també comptarà amb una nova edició del Certamen Jove de Literatura Social i de l'Esclat, el concurs de grups de música jove. Tot plegat, doncs, convertirà Berga, durant aquest cap de setmana de juliol, en un espai de trobada, de festa, de lluita i d'intercanvi d'idees i experiències entre jovent vingut d'arreu dels Països Catalans.

Pots consultar tota la programació a la web: www.rebrot.cat

SABADELL

Dimarts 20 de juliol

Xerrada: 'La mercantilització del treball de cura: classe, gènere i ètnia'
Xerrada amb Laia Castelló. Acte inclòs dins del seminari *Immigració i Gènere*, organitzat per Justa Revolta i l'Escola en Moviment.
19:30h. Can Capablanca. Compte Jofre, 30.

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Divendres 23 de juliol

Concert: Patti Smith & her Band
22:30h. A l'Espai Port dins del marc del Festival Porta Ferrada 2010. Més info: www.guixols.cat/portaferrada-2010

RUPIÀ

Festa Jove

23h. Concert: The Patillas + Kaponata Hen + Mit & Offen Dj's
Organitza: Circuit Empordà Alternatiu

TARRAGONA

Dijous 22 de juliol

Xerrada: 'Vint anys de lluita conta el Pla de Residus'
Hi intervindran les coordinadores contra el Pla de Residus de la Conca i l'Alt Camp.
19h. Casal Popular Sageta de Foc.
C. Trinquet vell, 15.
Organitza: Assemblea local d'Endavant (OSAN)

TERRASSA

Jornades antifeixistes

Les jornades se celebraran al CSO Kasalet, carrer Societat, 4; al Centre Cívic del districte 6, Rambla Francesc Macià, 189, i a la plaça de Ca n'Anglada.
Dijous 15 de juliol
18h. Kafeta amb música antifeixista i exposició del moviment antifeixista. CSO Kasalet.
Divendres 16 de juliol

19h. Concert i exposició del moviment antifeixista. Centre Cívic del districte 6.
Grups: Sheeps + Sangre de Barrio + Des-
tral de Guerra.

Dissabte 17 de juliol

18h. Exposició del moviment antifeixista
19h. Passi del documental *Memoria, dignidad y lucha*
21:30h. Sopador popular. CSO Kasalet
Diumenge 18 de juliol
17h. Berenar popular
17:30h. Xerrada del 18 de juliol de 1936 a càrrec de Just Casas
19:30h. Concentració Antifeixista. Plaça de Ca n'Anglada
Organitza: Col·lectiu Jovent Combatiu

TORELLÓ

Concert: Opció K-95

+ Adiktes a la barra + Disturbis

20:30h. Sala Eclèctic.
Passatge Miquel Bassas, s/n.
Organitza: Associació Musical l'Eclèctic

VIC

Nits d'estiu al CSA La Torratxa

Dijous 15 de juliol
20h. Dijous Parpella! Nit temàtica basca: pinxos i jocs bascos + PD Barni
Dilluns 19 de juliol
22h. Nit ludòpata: campionat de botifarra
Dimarts 20 de juliol
22:30h. Cicle de cinema sorpresa
Dimecres 21 de juliol
23h. Agostic de juliol: concerts acústics a la fresca.
Terrasetta del Centre Social Autogestio-
nat La Torratxa.
C. Joan Serrallonga, 3.

VILA-SECA

Dilluns 19 de juliol

Projectió del documental 'Vivir la utopia'
Documental dirigit per Juan Gamero el 1997, on es descriu l'experiència anarcosindicalista i anarcocomunista viscuda a l'Estat espanyol, que va transformar radicalment les estructures de la societat a àmplies zones del bàndol republicà durant la guerra civil de 1936-39.
18h. Biblioteca Pública de Vila-Seca.
C. Tarragona, 7.
Organitza: Acció Cultural Anarquista (Camp de Tarragona)

Escola de Moviments Socials a Aragó

RUESTA

Del 21 al 25 de juliol

La xarxa social Baladre i el sindicat CGT organitzen una nova edició del Tinto de verano, una escola dedicada als moviments socials que aquest any tindrà lloc a Ruesta, un poblet dels Prepirineus aragonesos gestionat per la CGT des de l'any 1988.

Els debats i els tallers de l'escola giraran al voltant del tema *L'autogestió, de l'individual al col·lectiu* i es tractaran aspectes com l'alimentació, la salut i l'economia social. La trobada estarà acompanyada d'activitats lúdiques i culturals i haurà un espai per a nens i nenes.

Més informació:
www.nodo50.org/tintodeverano

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

TERRASSA

Dimecres 21 de juliol
Concentració 'Contra l'atur i la precarietat'

19:30h.
a la Plaça de l'Ajuntament

Convoca: Assemblea d'aturats de Terrassa i Assemblea Popular de Terrassa

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Said al Kadahoui **PSICÒLEG I ESCRIPTOR**

“Despersonalitzem a l'immigrat per poder prendre mesures com les expulsions”

Said Al Kadahoui va néixer a Nador (el Marroc) fa 35 anys i ja gairebé dues dècades que viu a Catalunya, on va arribar a través d'un procés de reagrupament familiar. Actualment, combina la seva feina com a psicòleg a un hospital de dia per adolescents a Gavà amb la vocació d'escriptor. A la seva primera novel·la, titulada 'Límits i fronteres' –que és mescla de feina i passió–, a partir de la història d'un jove, Ismaïl, que pateix un brot psicòtic, intenta indagar sobre la condició d'estranger i tot el que això suposa.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Les persones que han viscut un procés migratori pateixen afeccions característiques?

Per una banda, crec que està bé desvincular la migració de la patologia, però és veritat que la migració, com a procés, acostuma a ser dolorosa encara que es faci en les millors de les condicions possibles. Hi ha comiats, enyorances, un nou món, un paisatge, una llengua o una cultura que no és la pròpia... Això provoca un petit malestar que no ha de derivar en patologia necessàriament i que, passat un període, pot donar lloc a un enriquiment interior. Així, si la migració es fa en unes condicions normals, simplement dona lloc al dol migratori, però no produeix gran malestar. Emigrar en condicions clandestines sí que té unes repercussions psicològiques importants. Sí, a més, s'arriba a un context que no t'accepta i t'obligava a viure en la clandestinitat, això provoca patiment i augmenta molt la paranoia, la hipervigilància i la sensació d'inseguretat.

“Actualment, es legitimen discursos que semblaven xenòfobs i d'ultradreta”

La desil·lusió és un element present en tot procés migratori irregular?

Sí, hi ha un procés de desil·lusió important en la majoria de persones que migren. Quan la migració es fa partint d'una idealització del lloc on es va, amb grans expectatives com, per exemple, que amb poc temps es tindran els papers, el xoc és enorme. Tot el procés de regulació de papers i d'acomoda-

ROBERT BONET

dació és tremendament llarg. Per tant, una persona ha de ser molt forta per fer front a tot el procés fins a tenir papers. És un infern, no només per les lleis, que ja són prou dures, sinó per l'arbitrarietat de la seva aplicació, que fa que un procés normal de tres anys pugui allargar-se perfectament set o vuit anys en una situació d'al·legalitat. Funcionaris que posen traves i demanen coses sense explicació, jutges que fan autèntics exàmens a les persones per donar-los la nacionalitat... aquest tipus d'arbitrarietat és molt feridora i, per tant, minva molt l'autoestima, les capacitats i les energies de les persones. Totes les condicions estan fetes perquè la persona acabi, com a mínim, deprimint-se.

El xoc cultural hi influeix?

La persona que emigra ja ve preparada a trobar-se amb un context, una cultura i una llengua diferents i, per tant, el xoc és relatiu. Però l'arbitrarietat i les dificultats afegides fruit del discurs que es fa de la migració fan que aquest xoc sigui més gran. Un emigrant, pràcticament, s'ha convertit en un delinqüent, en algú que es pot criminalitzar. Per poca empatia que hi tinguem, si ens posem a la pell de les persones que acaben als CIE, el xoc és fàcil d'entendre perquè no esperes que et passi això en un continent on has emigrat pensant que les llibertats hi seran cobertes i que deixaràs enrere l'infern de les dictadures existents i l'arbitrarietat.

Des de la societat receptora, en general, sempre s'observa el procés migratori des del punt de vista propi, no del de la persona emigrada. Això

provoca una manca d'empatització i una negació dels símbols identitaris de l'altra?

Jo crec que estem passant de la idea que el ciutadà vingut d'altres llocs era –per dir-ho des d'una visió alemanya– un treballador convidat a reconèixer que els nous vinguts ja no són convidats, sinó que viuen i eduquen els seus fills aquí, creixen aquí i senten això com a seu. En el fons, el debat és si acceptem aquesta realitat i respectem la dimensió subjectiva d'aquestes persones: la religió, la cultura... I si acceptem que això tingui lloc també en el nostre espai. Òbviament, hi ha d'haver uns límits, unes normes comunes, però tots hem de participar en aquest debat i també s'han de determinar uns mínims que tothom ha de respectar. El que no val és amputar la identitat de les persones, reduir la persona mirant només a una força de treball, sense sentiments ni religió ni cultura. **Ben al contrari, amb la conjuntura actual, està apareixent de nou un discurs xenòfob, de retallada de drets, no?**

Més que aparèixer, jo diria que prenen més força perquè, de forma latent, ja hi era. És veritat que en els moments de crisi és quan més s'aprofita per fer aquest discurs. Una de les crítiques que ens hauríem de fer com a societat és aquesta, que cada cop acceptem més un ciutadà infantilitzat que, davant de temes complexos, vol solucions fàcils i ràpides. I els temes de crisi ho permeten més. Es legitimen discursos que abans semblaven xenòfobs, radicals, d'ultradreta. I això és molt perillós perquè aquest procés

de legitimació, que és paral·lel a un procés de despersonalització del feble de la societat, ens abona el terreny per prendre mesures com les expulsions i els CIE. La despersonalització de l'altre ens fa més capaços de prendre decisions d'aquest tipus. Per poc que la vegis com una persona i et posis al seu lloc, saps que això és una injustícia flagrant. Els moments de crisi són molt perillosos però, a la vegada, es poden aprofitar com una oportunitat per pensar qui som, qui volem ser i cap on anem.

Com afecta la persona que el pateix, aquest procés de despersonalització?

Una de les coses més transversals en tot tipus de migració, fins i tot quan la persona és benestant, és el dolor per la pèrdua de l'estatus que tenia al seu país. Encara que fos una persona pobre, l'estatus de persona, d'algú que podia lluitar, és un dels grans dols que cal fer. Aquí, ràpidament perd la dimensió de persona subjectiva que té anhel, que té desitjos, que té inquietuds artístiques i culturals. Ràpidament, es produeix una amputació de tot això que fa molt de mal i fereix la dignitat. La dignitat és molt important. Quan en parlo, sempre recordo una frase del premi Nobel de literatura Wole Soyinka, que diu: “La dignitat és l'altra cara de la llibertat”. Quan tu sents aquesta amputació, aquest poc respecte per la dignitat, sents que pràcticament se t'està negant la llibertat d'existir. I aquest és un mal que pateix tot immigrant que provinguí de països pobres, encara que sigui benestant. A vegades, de manera molt clara; d'altres, molt subtil.

. LA COLUMNA

‘FIRRRMES, ARR!’

Gabriel Martí
opinio@setmanaridirecta.info

Estant tothom constantment sota sospita, se'm fa molt sospitós que, després de la reunió celebrada a Sitges a principis de juny del grup de *mangantes* o *magnates* (no sé com s'escriu correctament la paraula) del Club Bilderberg i després de la trucada d'Obama a Zapatero, l'endemà mateix, la reforma laboral estigués servida.

La reacció dels líders sindicals va ser una enèrgica protesta, tancant punys i dents amb els ulls mig clucs i amb el perill de fer-s'ho al damunt. Per aquest motiu, tenen previst convocar una vaga general el 29 de setembre; no la volen abans perquè l'energia és la que hi ha i no dona per més... i tenim sort que no l'han deixada per herència!

Tornant al president dels EUA... l'1 de juliol, referint-se a la llei de l'estat d'Arizona sobre les persones immigrants, Obama va donar-nos una lliçó de *polítiques ben fetes*: aquestes persones, per ser admeses, hauran d'estudiar anglès, pagar impostos, declarar-se als registres civils i respectar els costums dels EUA. Ben fet, noi! Aquí també hem de fer el mateix: estudiar anglès foragitant el català, respectar els seus costums en detriment dels nostres i, sobretot, pagar... pagar força impostos (no us deixeu això que se'ns enfadarien).

“Em fa l'efecte que els anglesos ens han portat de nou a vendre, però a quin preu?”

En Zapatero –que ha deixat que retallin l'Estatut que temps enrere va dir que protegiria–, després de l'entrevista amb el britànic Toni Blair, va dir als mitjans de comunicació: “*Missió cumplida*”. Es tractava d'una advertència als líders catalans: “*Que se lean la sentencia detenidamente*”. Però és una advertència o una amenaça? Va venir a passar comptes en Blair?

En veure tot això, em fa l'efecte que els anglesos ens han portat de nou a vendre, però a quin preu? A l'època del Tractat d'Utrecht, el preu va ser que Felip v donaria Gibraltar, Menorca (recuperada per les armes l'any 1802), Calp i la llicència per fer comerç d'esclaus negres als territoris espanyols d'Amèrica, a canvi del 6% del benefici, excepte un vaixell a l'any, que m'imagino que devia estar ple de persones negres a vessar.

I mentre, als de dalt, els posen firmes, a nosaltres, ens porten de corcoll i ens volen fer marcar el pas: esquerra, dreta, esquerra, dreta... I anem amb compte, que no ens agafessin amb el pas canviat!

Sabeu per què hi ha desafecció? perquè la majoria de persones tenim dins del cap un múscul anomenat cervell que serveix per pensar, cosa que perjudica seriosament els interessos polítics.